

Oktober 2026

Kings Things

Stephen King Fanclub Magazine

STEPHEN KING
GRIEZELIG GEZELLIG
FANCLUB

ART AND CRAFT OF TELLING STORIES ON PAPER

**Win Spiegelhuis van
Nico de Braeckelee**

Monsters in the Archives

**Chattanooga
Choo Choo**

**Mike Flanagan
over Carrie**

Tim Curry (1946–2026)

**Aanbieding van
MM Printworks**

Kings Things

Griezelig Gezellig

Oktober 2026

Beste Trouwe Lezers,

Terwijl we deze Kings Things in elkaar zetten, hebben we na een lange periode van zon en droogte inmiddels ook de nodige flinke regenbuien over ons heen gekregen. En we moeten het weer doen met wat normalere temperaturen.

Ook de boekenmarkten zijn inmiddels achter de rug. In deze Kings Things lees je nog iets over de markt in Tilburg van eind augustus. Daar kregen we regelmatig de vraag of we als fanclub binnenkort weer eens iets organiseren.

En laat dat nu precies iets zijn waar we al druk over aan het pruttelen zijn! Volgend jaar mogen we namelijk ons 25-jarig bestaan vieren en daar willen we natuurlijk iets leuks van maken. Heb je een fantastisch en haalbaar idee? En nee, King komt niet naar Nederland... Laat het ons vooral weten via fanclub@stephenking.nl. Wie weet brengen we je idee wel in de praktijk!

Maar zover is het nog niet. Eerst maar eens dit magazine lezen, want daarmee ben je weer helemaal op de hoogte van het laatste King-nieuws.

Eerst nog even iets over de voorkant. Daarop zie je de cover van *Over leven en schrijven*, dat onlangs voor het eerst in het Tamil is verschenen. Tamil wordt gesproken in Zuid-India en Sri Lanka. Daarmee is het de 57e taal waarin een boek van King is verschenen.

Deze maand kun je het nieuwste boek van Nico de Braecheleer winnen! We mogen er vijf weggeven. Verder lees je weer boek- en filmrecensies en artikelen over het nieuwe seizoen van *The Institute*, de *Carrie*-televisieserie, Tim Curry, *The Shining*, *Monsters in the Archives* en *Later*. En MM Printworks heeft een leuke aanbieding voor je! Vergeet ook het laatste nieuws niet!

Veel leesplezier,

de Stephen King Fanclub-crew

Deze Kings Things is verzonden naar 2.410 fans.

Er zijn 3.218 fans op

Hartelijk welkom allemaal!

DONATIES

Ook in 2026 kunnen wij jullie donaties weer goed gebruiken. Voor elk bedrag, groot of klein, zijn we dan ook erg dankbaar. We gebruiken het voor de verzendkosten van prijzen, kosten KvK, software en hosting van de website, maar ook voor de merchandise, de organisatie van een fanclubdag en andere mogelijkheden om kortingen voor fans te creëren.

Help ons en stort een bedrag naar keuze op rekening **NL80 ABNA 0105 1552 68** t.n.v. stichting Stephen King Fanclub.

Van sommige bedrijven krijgen wij een percentage als je er via de link heen surft en iets koopt. Iedereen die iets kocht bij een van onze sponsors, in onze eigen fanclubwinkel of via Stephen King Fans: hartelijk dank voor jullie ondersteuning!

We hopen dat iedereen die een prijs mag ontvangen, de verzendkosten weer terug naar ons wil overmaken, want de fanclub kan alleen blijven doorgaan dankzij donaties.

Dank je wel!

De Fanclubshop

verkoopt ook merchandise zoals linnen tassen, winkelwagenmuntjes, pennen en we hebben ook de laatste nieuwe boeken te koop (zo lang de voorraad strekt)!

Aangekondigde bijzondere edities ook verkrijgbaar in voorverkoop!

Deze mailinglist wordt mede mogelijk gemaakt door

Prijsvragen

Winnaar Amor Fati - Hilda Spruit

Vorige maand kon je meedoen om het boek *Amor Fati* van Hilda Spruit, inclusief een aantal leuke extra's, te winnen. Daarvoor moest je ons de quote van OnlybyMe laten weten die op Hilda's website te vinden is. Dat was gelukkig niet zo moeilijk. :) 'Ik had het boek in een middag uit.'

Uit alle inzendingen met het juiste antwoord trokken we één winnaar. En de naam die uit de hoge hoed kwam, is:

Ingrid de Ruiter uit Hilversum

Gefeliciteerd, Ingrid! Het pakketje komt zo snel mogelijk naar je toe.

NIEUWE Prijsvraag: Spiegelhuis - Nico de Braeckeleer

Van Phoenix Books mogen wij maar liefst vijf exemplaren van *Spiegelhuis* van Nico de Braeckeleer weggeven! (Zie ook de recensie verderop in deze Kings Things.)

We hebben drie papieren exemplaren en twee e-books gekregen om onze fans blij mee te maken.

Wil je dit verhaal graag lezen? Doe dan zeker mee met deze prijsvraag, want misschien valt er wel een exemplaar bij jou in de (digitale) brievenbus!

En de vraag is simpel...

De Stephen King Fanclub heeft al eerder recensies geschreven over boeken van Nico de Braeckeleer. Maar hoeveel waren dat er eigenlijk?

Je hoeft ons niet alle titels te geven, we willen alleen graag het juiste aantal weten!

Stuur je antwoord vóór vrijdag 20 november naar fanclub@stephenking.nl.

Geef daarbij aan of je voorkeur uitgaat naar een papieren exemplaar of een e-book.

Kies je voor de papieren versie, vermeld dan ook je adresgegevens. Kies je voor een e-book, dan geef je ons met deelname aan deze prijsvraag toestemming om je naam en e-mailadres door te geven aan uitgeverij Phoenix Books. Zij zorgen er vervolgens voor dat je het e-book ontvangt.

Tip voor het juiste antwoord: de rubriek op stephenking.nl heet 'Lezers lezen ook' :)

Succes!

Nieuwsflits

Joe Hill en Thomas Olde Heuvelt in Keulen

Door een vraag van een fan kwamen we erachter dat schrijvers Joe Hill (de zoon van King, zoals je hopelijk wel weet) en onze eigen Thomas Olde Heuvelt binnenkort in Keulen lezingen geven. Via [deze link](#) vind je meer informatie over het evenement en lees je waar je tickets kunt kopen.

Penguin

Titel, Auteur, Trefwoord

Boeken Audioboeken Evenementen Aanbevelingen Auteurs Uitgevers

Home > Evenementen > Internationale horror! Met Bela B Felsenheimer, Joe Hill en Thomas Olde Heuvelt

Internationale horror! Met Bela B Felsenheimer, Joe Hill en Thomas Olde Heuvelt

26. okt. Categorie: 2026

LEZEN LITCOLOGIE

Deze gebeurtenis is niet voor de zwakkeren van hart! Twee horror high-profile spelers ontmoeten elkaar: Joe Hill laat King Sorrow spelen op een universiteit in Maine, waar studenten een occult ritueel uitproberen op een haastige avond van plezier – zonder te vermoeden dat ze een oude, hongerige entiteit wakker maken. En Thomas Olde Heuvelt leidt naar de literaire wereld in The Last Story of Jamie Gunn: Een boektokkerin verdwijnt voor een loopcamera nadat ze openbaar maakt dat ze wordt gevolgd door een nieuw personage.

Muzikant, schrijver en beleiden horrorfan Bela B Felsenheimer leent zijn stem aan monsters en jaagt in een sfeervolle lezing, waar alle nekharen in de rij staan!

Mod.: Björn Springorum

Toegang:
Vooraf reserveren: 29-49 € | 25-45 €

- Koning Verdriet I (Hardcover)
- Koning Verdriet II (hardcover)
- Het laatste verhaal van Jamie Gunn (Paperback)

Ook als we niet op een boekenmarkt staan, zijn de boeken voor 5 halen 4 betalen ook online te koop.

Ook dan krijgt de Stephen King Fanclub 10% van elke boekverkoop.

Behalve tweedehands en nieuwe, Engelstalige en Nederlandse boeken van Stephen King zijn er ook King gerelateerde items te koop.

Er zijn nog wat laatste DVD's en poppetjes (funko, NECA) tegen uitverkoop prijzen te vinden, maar er zijn ook andere King gerelateerde items. Denk aan toffe pins, tassen, etui's, sokken, matjes enz.

Leuk voor jezelf, maar zeker als cadeautje voor een Kingfan! Spullen uit deze shop kunnen worden meeverzonden met je bestelling bij de fanclub zelf!

Kijk op StephenKingFansBoekshop.nl en kies voor FansBoekshop artikelen. Of ga voor boeken naar 'boekwinkeltje' in het menu.

MM Printworks AANBIEDING IT-BOX SET

Vorige maand stelden we je voor aan Mitchel van MM Printworks. We hebben ook op de boekenmarkt in Tilburg zijn prachtige artikelen uitgesteld gehad en kregen veel positieve reacties! Zeker over de prachtige box/case die hij maakte voor de Nederlandstalige special edition van *IT/HET* kwamen de tongen los. Deze werd al flink besteld! En een aardig aantal fans voegden een leuke sleutelhanger of boekenlegger toe aan hun bestelling van de special edition van *Dolores Claiborne*, de *Talisman*-trilogie of de special edition van *The shining* die eraan komt. EN omdat de fanclub van elk van deze verkopen een percentage krijgt van MMPrintworks zijn we daar dus blij mee! Maar... het gaat nog niet vlekkeloos met het bestellen.

Wanneer wel of geen kortingsbon nodig?

Ongeveer vijftig procent van de fans denkt dat ze de kortingsbon nodig hebben bij hun bestelling. Dat is niet nodig!

Nog niet helemaal duidelijk is dat als de artikelen bij de fanclub in de shop staan, deze gewoon rechtstreeks daar besteld kunnen worden. Als die niet op voorraad is, zetten wij (zodra je betaling binnen is) de vraag om die artikelen weer uit bij MMP. Die gaat zorgen dat ze in bulk naar Nederland geleverd worden en dan zorgen wij weer dat het tegen Nederlandse verzendkosten bij jou terecht komen. En ook als je zo'n 'standaard' artikel sneller wilt hebben, kun je dat aangeven bij je keuze van de verzendkosten.

Momenteel zijn er een lekker aantal boekenleggers en sleutelhangers op voorraad. De rest is nog in de maak.

Die kortingsbon is bedoeld voor als je iets ANDERS wilt dan we in de shop hebben staan.

Dus bijvoorbeeld niet de *IT*-box, maar een case/box voor het boek *Carrie* (of welk boek dan ook). Of een boekenlegger die Mitchel nog niet heeft bedacht... Dan sturen we je rechtstreeks naar Mitchell (met de kortingsbon!) en kun je met hem overleggen wat je in gedachten hebt en maakt hij die voor je. Dan betaal je ook verzendkosten vanuit België, of als je geduld hebt en je laat je box meesturen met een fanclubbestelling bij MMP, kan het tegen verzendkosten in Nederland.

MMPrintworks heeft nog een extra aanbieding voor liefhebbers van de *IT*-box!

Behalve de *IT*-box, voor de Nederlandstalige special edition van *IT*, krijg je bij bestelling van de set óók een bijpassende boekenlegger (normaal 15 euro) en die toffe ballon sleutelhanger (normaal 3,50 euro) erbij!

De box is normaal 55 euro.

De set kost 67 euro (excl. verzendkosten), dus heb je zomaar 6,50 euro korting extra!

Hij staat dus nu ook als set in onze shop :)

Monsters in the Archives

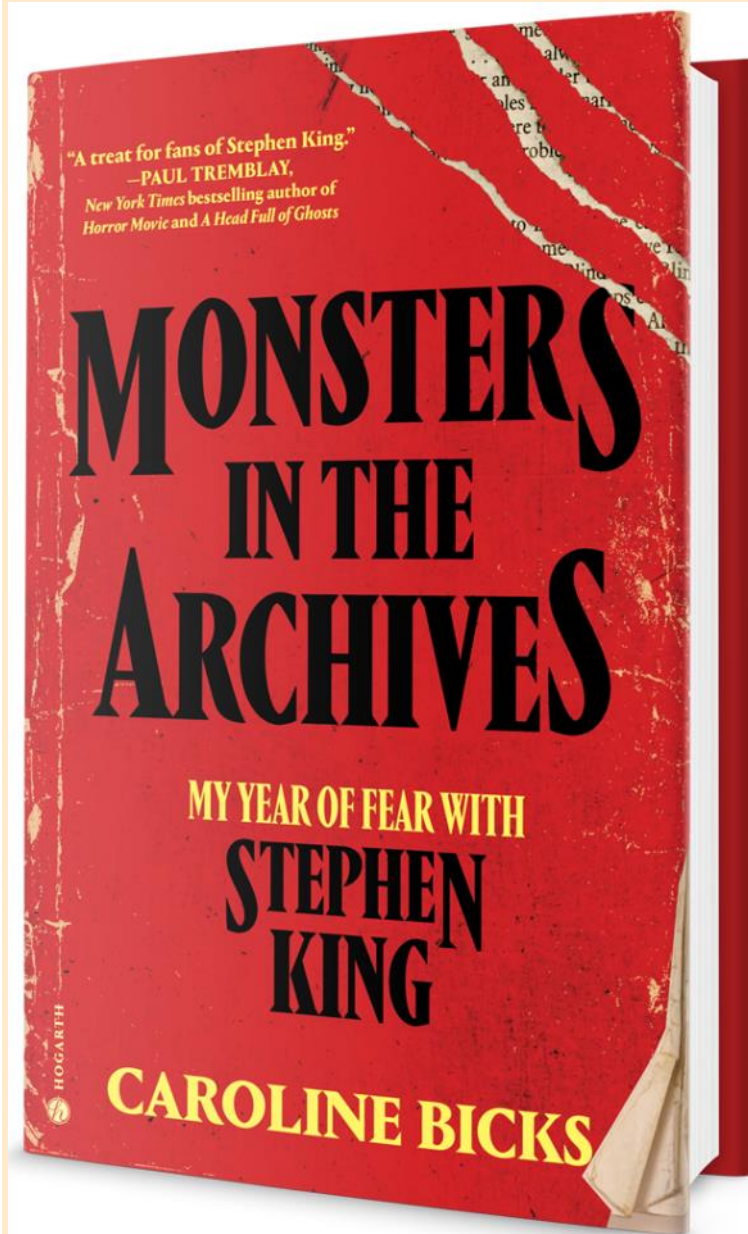
Door Bev Vincent
Cemetery Dance, 20 april 2026
Vertaling door Peter

Bev Vincent recenseert Monsters in the Archives

Het boek *Monster in het archief* is echt helemaal mijn ding! "Zijn werken" staat met een reden als eerste vermeld in de titel van mijn boek *Stephen King: Een volledige verkenning van zijn werken, leven en invloeden*. Ik ben gefascineerd door het proces en dit nieuwe boek duikt diep in enkele van Kings vroegste romans. Het onthult voorheen onbekende feiten en details over *Carrie*, *'Salem's Lot*, *The Shining*, *Night Shift* en *Pet Semetary*.

Caroline Bicks is het eerste lid aan de Universiteit van Maine in Orono (UMO) dat de Stephen E. King-leerstoel in Literatuur bekleedt. Haar expertise ligt bij Shakespeare, maar ze is ook een fan van Kings werk, aangezien ze op twaalfjarige leeftijd begon met het lezen van zijn boeken. Ze verwees naar *Carrie* in de publieke lezing die ze gaf over de ontwikkelende hersenen van adolescente meisjes in Shakespeares tijd en dit maakte deel uit van haar sollicitatiegesprek aan de UMO.

Toen Bicks deze positie accepteerde, werd haar afgeraden contact op te nemen met King, wat haar deed vermoeden dat er mogelijk enige ongemakkelijkheid was tussen de auteur en zijn alma mater. Uiteindelijk belde King haar echter zelf op en stemde hij ermee in naar de universiteit te komen om met haar studenten te spreken.

Toen het tijd was voor haar eerste sabbatical, moest ze kiezen tussen meer schrijven over Shakespeare of haar literaire vaardigheden richten op Kings werk. Zo werd ze de eerste onderzoeker die toegang kreeg tot Kings archieven op hun nieuwe locatie: de kelder van het beroemde Bangor-huis. Het middelpunt van de archieven is een klimaat gecontroleerde, brandveilige afgesloten kluis, gebouwd in een deel van het huis dat vroeger het zwembad was. Bicks was een proefkonijn voor het geautomatiseerde zoekstelsel dat onderzoekers in staat stelt relevante documenten op te vragen. Tijdens haar werk ontwikkelde ze ook een vriendschap met King en stelde ze aan hem haar vragen over enkele van haar ontdekkingen.

Het uiteindelijke boek is een combinatie van veel verschillende aspecten. Het duikt diep in Kings creatieve proces tijdens het schrijven, herzien en ontvangen van redactionele feedback op deze vijf vroege romans. Bicks presenteert ook enkele interessante literaire analyses van elementen uit deze boeken, waarbij ze bewuste en onbewuste metaforen identificeert en onderzoekt. En ze biedt historische context over hoe elementen uit Kings leven bepaalde werken hebben geïnspireerd. Het is ook enigszins een autobiografie, vooral wat betreft haar relatie met het horrorwerk van King dat haar als meisje heeft beïnvloed. En het is een beetje een reisverslag, aangezien Bicks locaties bezoekt zoals Estes Park, Colorado (noot van vertaler: hier staat het Stanley Hotel; Kubricks Overlook Hotel) en Durham in Maine (noot van vertaler: hier woonde King van 1958 tot 1966), die de romans die ze onderzoekt, hebben geïnspireerd.

Voordat ze zich verdiept in de beschikbare concepten voor een specifieke roman, vond Bicks een exemplaar van de exacte editie die ze ongeveer veertig jaar eerder voor het eerst had gelezen en las ze de roman opnieuw. Eenmaal bij het archief aangekomen, vroeg ze toegang tot de beschikbare manuscripten van die roman en vergeleek ze deze met elkaar.

Monsters in the Archives

Veel van deze originele getypte stukken bevatten handgeschreven notities en wijzigingen van King, marginalia, annotaties en vragen van de corrector, evenals redacteursfeedback. Sommige veranderingen waren ingrijpend, terwijl andere heel klein waren.

Een van haar ontdekkingen was het belang dat King hechtte aan de spelling – en dus de klank – van bepaalde woorden. In *Pet Semetary* bijvoorbeeld stond hij erop dat Gage “flyne” zou zeggen in plaats van de door de redacteur voorgestelde “flyin’.” Wanneer iemand stamelt, gebruikt hij “shuh-shuh-shuh-shouting” in plaats van “sh-sh-sh-shouting.” “Zeg het hardop, dan zie je het,” antwoordt hij op de redacteur. (Wil je meer weten over het belang van het veranderen van Jacks wapen van een croquethamer naar een roque-hamer in *The Shining*, lees dan het essay van Bick's [hier](#)).

Het originele manuscript van *The Shining* gebruikt akte/scene/bladzijde-notatie in plaats van paginanummers. King heeft de roman opgebouwd als een uit vijf akten bestaande Shakespeareaanse tragedie, waardoor Bicks zich afvroeg op welk stuk het gebaseerd was, *Macbeth* of *Hamlet*. Hoewel ze aanwijzingen kon vinden voor het eerste, bevestigde King dat hij aan *Hamlet* dacht en dat zijn plan was dat iedereen zou sterven. In de eerste versie doodt Jack Wendy (toen Jenny genoemd, wat hij later te ‘jingle jangly’ vond) in het bad, een interessante resonantie met de vrouw in kamer 217. Hij kon zichzelf echter nooit ertoe brengen om een scène te schrijven waarin Jack Danny doodt.

Bicks onthult ook de inhoud van *After the Play*, dat tijdens het redactieproces uit het boek werd verwijderd (samen met *Before the Play*) en dat jarenlang als verloren werd beschouwd.

In het eerste concept van het manuscript schrijft King een notitie aan Bill Thompson, waarin hij zijn redacteur vraagt voorzichtig te zijn met het manuscript omdat het de enige kopie in omloop is. Ondanks de grote voorschotten die hij had ontvangen voor zijn vorige twee boeken, kreeg hij slechts 50.000 dollar per jaar via het auteursinvesteringsprogramma van Doubleday, dus was hij zuinig met zaken als fotokopiëren.

King vertelde Bicks ook dat hij het als vragen om ongeluk beschouwde om een eerste versie te kopiëren. Dit bijgeloof veroorzaakte bijna het verlies van *Dodelijk Dilemma*. Tijdens de reis naar huis na een gezinsvakantie werd de tas met het manuscript per ongeluk verwisseld met die van iemand anders. De tas die King oppakte, bevatte een avocado. Gelukkig kon de luchtvaartmaatschappij de andere persoon achterhalen en werden de tassen geruild.

Bicks maakte gebruik van de collectie Maine Campus-uitgaven in de Fogler Library om de Kings *Garbage Truck*-essays te lezen die hij schreef toen hij student was, maar ook, om ze in context te plaatsen, de hele krant te lezen. Dit leidde haar naar *Night Shift*, het eerste King-boek dat ze las. Bicks ontdekte significante veranderingen in verschillende verhalen. Sommige waren eerder gepubliceerd in literaire tijdschriften van de universiteit en werden herzien voordat King ze indiende bij de glossy magazines die een belangrijke bron van inkomsten werden en ze werden opnieuw aangepast voordat ze in de bundel verschenen. Verschillende verhalen hadden oorspronkelijk andere titels. *Jerusalem's Lot* was een tijdje *Jeremiah's Lot* en Thompson stelde voor het *The Shunned Town* te noemen. Een kop boven *Children of the Corn* verwijst naar het verhaal als *Nebraska Death Trip* en de oorspronkelijke versie *The Children* wijkt qua toon en politieke boodschap aanzienlijk af.

Ze deed een interessante ontdekking in een vroege versie van ‘*Salem's Lot*’. Tussen de pagina's vond ze twee met de hand getekende kaarten van de stad, die oorspronkelijk Momson heette (één van de kaarten werd in haar boek gereproduceerd). Toen ze ze aan King liet zien, herkende hij het handschrift als dat van zijn jeugdvriend, Chris Chesley. Gewapend met deze informatie, identificeerde Bicks uitgebreide aantekeningen in de marges van het manuscript als afkomstig van dezelfde bron, waarvan sommige zeer kritisch waren, hoewel ze geen plaatsen kon vinden waar King op zijn kritiek was ingegaan.

Monsters in the Archives

Als onderdeel van haar verkenning van 'Salem's Lot' schrijft Bicks over hoe de veranderingen van manuscript tot manuscript laten zien hoe King de focus verschuift van de aard van het kwaad van een externe kracht naar de stad zelf en haar inwoners. Het soort mensen dat zoals die in Derry een oogje toeknippen voor het slechte dat in de stad gebeurt. Andere veranderingen waar Bicks over schrijft, zijn onder meer dat Barlow oorspronkelijk Sarlinov heette, en dat Father Callaghan in eerdere versies een heel ander lot onderging.

Toen Bicks begon te werken aan *Carrie*, was Robin Furth al aangenomen als mededirecteur van het archief. Bicks is verbaasd te horen dat de roman oorspronkelijk in Chamberlain, MA, was gesitueerd in plaats van in Maine. Dit bleef tot zeer laat in de publicatiefase het geval. Thompson werkte op dat moment samen met King aan 'Salem's Lot' en adviseerde hem om "het mee naar huis te nemen," omdat King "eigenlijk geen Boston-boy was."

Het is al lang bekend dat Thompson aan King vroeg om de laatste vijftig pagina's van de roman te herschrijven, waarin Carrie verandert in een monsterlijke entiteit die door de stad loopt en alles vernietigt. In feite werd ze een soort antichrist die de Apocalyps kan ontketen. Interessant om te weten is dat King oorspronkelijk bedacht had dat Carrie geleidelijk aan iets buitenaards werd, vrij vroeg in het boek, terwijl ze haar nieuwe krachten oefende. Bicks onderzoekt hoe onaantrekkelijk Carrie was na de prom-scène in de oorspronkelijke versie (ze blaast een passerende Boeing 747 op!) en hoe King haar karakter verfijnde om haar minder een monster en meer een slachtoffer te maken.

Dit is een fascinerend en toegankelijke boek dat King-lezers zeker zullen waarderen. Het bevat bijna twee dozijn reproducties van vroege conceptversies van manuscripten, waarvan vele door King of anderen zijn geannoteerd. Het is een welkome verkenning van de vijf romans die we allemaal zo goed kennen - boeken die zonder de bewuste veranderingen van King en de feedback van zijn redacteuren heel anders hadden kunnen zijn.

Alle data onder
voorbehoud
van de uitgever

WORDT VERWACHT NEDERLAND

VERSCHENEN
Dolores Claiborne
Speciale Limited edition
9789021064383
256 pagina's, €29,99

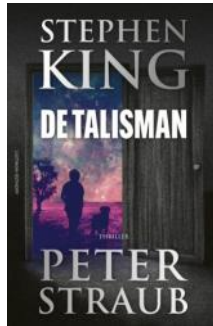
BESTEL NU!

8 september 2026
De talisman & Zwart huis
(niet in losse verkoop)

De talisman
9789021064802
640 pagina's
€25,99

Zwart huis
9789021064819
800 pagina's
€25,99

Bestel nu!

6 oktober 2026
Andere werelden dan deze

9789049211950 paperback
978904921195 hardcover
(HC alleen BLZ/Libris)
720 pagina's, €26,99

**WE HEBBEN EEN LEUKE AANBIEDING VOOR KOPERS VAN DE
GEHELE TRILOGIE! BESTEL HIER DE COMPLETE SET
MET DE TALISMAN, ZWART HUIS ÉN ANDERE WERELDEN DAN DEZE;
EN BETAAL GEEN VERZENDKOSTEN!**

November 2026

De shining

Limited edition
9789021066561
256 pagina's
€29,99

November 2026

De duistere kant

9789021066547
paperback
Luitingh-Sijthoff
512 pagina's
€25,99

November 2026

De donkere toren (7)

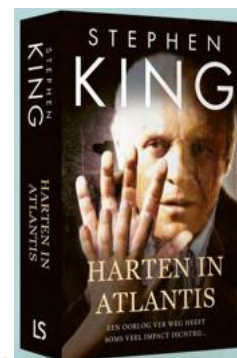
9789021066554
Paperback
Luitingh-Sijthoff
794 pagina's
€25,99

November 2026

Harten in Atlantis

9789021064468
Paperback
Luitingh-Sijthoff
512 pagina's
€25,99

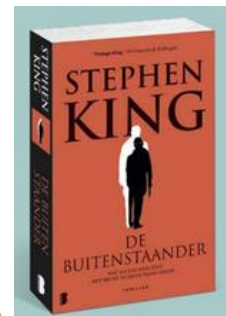

Januari 2027

De buitenstaander

9789049214418
paperback
De Boekerij

? pagina's
€15,99 (3 voor 2)

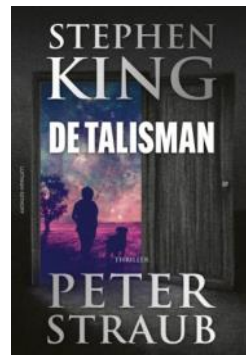
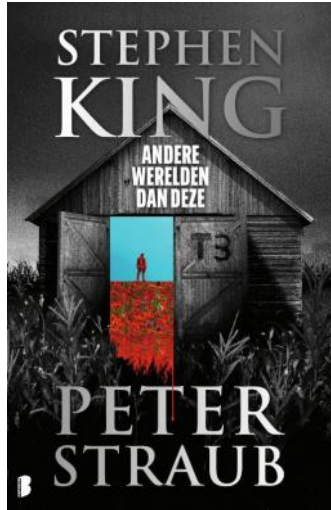
Onze fanclubshop vind je op StephenKing.nl/Winkel

Alle data onder
voorbehoud
van de uitgever

WORDT VERWACHT in 2026

GRATIS VERZENDING BIJ DE TALISMAN-TRILOGIE SET!

NU NOG SNEL!

8 september 2026
De talisman & Zwart huis

De talisman
9789021064802
640 pagina's

Zwart huis
9789021064819
800 pagina's

De twee eerste delen verkopen we niet 'los' in onze fanclubshop. We verkopen alleen de trilogie als geheel.

FANCLUBACTIE!

6 oktober 2026
Andere werelden dan deze

9789049211950
paperback 720 pagina's
voor €26,99

**Bestel hier alleen
het nieuwste deel**

Bestel de complete nieuwe set van Stephen King en Peter Straub met *De talisman*, *Zwart huis* én het nieuwste deel: *Andere werelden dan deze*, voor één prijs en ZONDER verzendkosten! Die twee eerdere delen verkopen we niet 'los' in onze shop. Het laatste deel in de serie zal wel los verkrijgbaar zijn, en wordt verwacht in oktober. Vanwege de wet op de vaste boekenprijs mogen we geen korting geven op de boeken, maar we kunnen ze als set van drie wel **helemaal gratis naar jou verzenden!** Bestel je de set, dan sturen we de complete set in één keer in oktober naar je toe. Voor €78,97 in totaal dus. Je hebt geen codes nodig: **bestel de trilogie hier.** De aanbieding voor gratis verzenden is zo lang de voorraad strekt!

Andere werelden dan deze is het verhaal van Jack Sawyer, met wie de lezers voor het eerst kennismakten toen hij op twaalfjarige leeftijd door Amerika en de Territoria reisde om zijn moeder te redden. De lezer ontmoette Jack nogmaals in *Zwart huis*, waar hij oog in oog kwam te staan met een kindermoordenaar en De Rode Koning (en nog vele andere kwaadaardige entiteiten). In *Andere werelden dan deze* moet Jack niet alleen een plunderende bende geïnfecteerde tieners van de Amerika-kant tegenhouden, maar ook de krachten van de mysterieuze Gullet aan de rand van Midden-Wereld, voordat het onze en alle andere werelden vernietigt. Nu is Jack ouder, zijn Ka-tet valt uit elkaar en zijn taak is zo goed als onmogelijk.

Magnifiek, meeslepend, vol warmte en humor: *Andere werelden dan deze* is een spectaculair, meeslepend avontuur met dertig exclusieve zwart-witillustraties van kunstenaar **Gabriel Rodriguez**.

Dit is Stephen King en Peter Straubs epische en onvergetelijke finale van de *Talisman*-trilogie (na *De talisman* en *Zwart huis*) en Kings iconische, alom geliefde *Donkere toren*-epos, waarin het lot van de werelden zal worden bepaald. Het is ook een prachtig, op zichzelf staand verhaal dat zowel nieuwe lezers als Kings trouwe lezers zal aanspreken. Dit deel bouwt voort op de voorgaande delen van de *Talisman*-trilogie en de *Donkere toren*-serie, maar is ook los te lezen aldus de uitgever (maar krijgt ongetwijfeld meer diepgang als je eerdere delen wel al las).

DE HARDCOVER VAN ANDERE WERELDEN IS BIJ LIBRIS/BLZ VERKRIJGBAAR

ISBN: 7989049212742
maar straks misschien nog een paar extra via onze webshop...

Nieuwsflits

Boekenmarkt Tilburg

Eind augustus was de fanclub weer te vinden op de boekenmarkt in Tilburg.

We stonden op een nieuw plekje. Dat ook beter beviel qua wind en regen. Hier zie je de kraam, net nadat we klaar waren met het opbouwen ervan.

's Morgens hadden we regelmatig een buitje en was het nog niet heel erg druk, maar gelukkig na een uur of elf werd het droog en met af en toe een lekker warm zonnetje erbij was het prima te doen. Het aantal bezoekers nam sindsdien gelukkig toe.

We mochten leuke reacties krijgen op de sleutelhangers en boekenleggers van MMPrintworks. Veel mensen namen ook gelijk maar wat mee.

Inmiddels hebben we ook zes bestellingen binnen voor de *IT-Box* of *IT-BoxSET*. Mitchel is er druk mee om ze te maken op dit moment! Verderop in deze Kings Things vind je meer info over deze box en boxset.

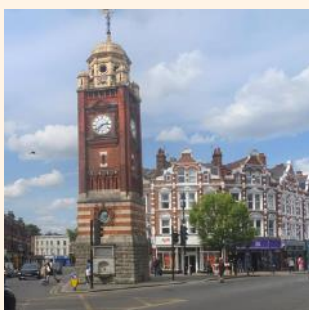
Iedereen die op de markt langskwam voor een gezellige babbel en/of ook wat kocht wordt weer hartelijk bedankt! Want ook nu is weer tien procent van alle verkopen van StephenKingFansBoekshop.nl in de kas van de fanclub terecht gekomen!

Crouch End

Het verhaal *Crouch End* (uit de verzamelbundel *Nachtmerries & droomlandschappen*) wordt een zesdelige televisieserie. Crouch End wordt aangekondigd als een 'meeslepende misdaadthriller en bovennatuurlijk mysterie'.

Prime Video heeft groen licht gegeven voor de serie, waarmee dit de eerste in het Verenigd Koninkrijk geproduceerde verfilming van een werk van King is, na talrijke Hollywood-hits... De serie wordt ontwikkeld door schrijver Paul Tomalin, bekend van *Bodies* en regisseur Tom Shankland, die meewerkte aan *The Serpent*.

Het verhaal wordt vaak gezien als een eerbetoon van King aan het werk van schrijver H.P. Lovecraft. Het is gebaseerd op een waargebeurde gebeurtenis uit 1977, toen King en zijn vrouw Tabitha verdwaalden in Crouch End terwijl ze op weg waren naar een etentje met acteur Peter Straub.

Tim Curry overleden

Tim Curry (1946) - de acteur achter de allereerste Pennywise, die bij ons allen vast wel in ons geheugen gegrift staat - is helaas overleden.

Naast de *IT*-miniserie was hij ook te zien in de *Rocky Horror Picture Show*. Hij won vele prijzen, onder andere voor die van beste acteur in John Hustons versie van *Annie* (1982). Hij won ook een Laurence Olivier Award voor beste acteur in een musical en een Royal Variety Club Award voor toneelacteur van het jaar.

Hij ging met pensioen nadat hij een beroerte kreeg, maar was nog steeds publiek actief. Hij had nog enkele cameo-rollen en publiceerde in 2025 zijn memoires *Vagabond*.

Tim Curry is 80 jaar geworden.

5 onverwachte verwijzingen naar *The Shining*

Door Luiz H.C.

Bloody Disgusting, 10 juli 2026

Vertaling door Laurens

Sommige films zijn zo geliefd dat je ze kunt kennen zonder ze ooit daadwerkelijk te hebben bekeken. Van liefdevolle parodieën tot minutieus nagebootste iconische scènes: memorabele films blijven voortleven, zelfs nadat het doek in de bioscoop is gevallen. En als het om horror gaat, kunnen maar weinig films tippen aan de enorme invloed die Stanley Kubricks *The Shining* op de populaire cultuur heeft gehad.

Of je nu vindt dat de film een goede verfilming is van Stephen Kings invloedrijke roman of niet, *The Shining* uit 1980 groeide langzaam maar zeker uit tot een van de invloedrijkste genrefilms ooit gemaakt. De film inspireerde alles, van verrassend oprechte vervolgen tot klassieke afleveringen van *The Simpsons*. Toch zijn niet alle verwijzingen naar *The Shining* hetzelfde. Daarom hieronder vijf onverwachte hommages aan Kubricks iconische film.

In deze lijst richten we ons op verwijzingen en easter eggs die volledig uit de lucht kwamen vallen, of afkomstig zijn van makers van wie je niet meteen zou verwachten dat ze fan zijn van dit klassieke spookverhaal.

5. *A Nightmare on FaceTime* – South Park (2012)

Ondanks de twijfelachtige reputatie van het bedrijf onder voormalige werknemers, was de ondergang van Blockbuster Video een flinke klap voor liefhebbers van fysieke media. Natuurlijk werd de een daar harder door geraakt dan de ander, en *South Park*-personage Randy Marsh gaat daarin duidelijk iets te ver in de twaalfde aflevering van het zestiende seizoen van de serie.

De aflevering, getiteld *A Nightmare on FaceTime*, verscheen in 2012 en bevat een verrassend getrouwe reconstructie van *The Shining*. Randy koopt een leegstaand Blockbuster-filiaal en begint langzaam door te draaien wanneer hij beseft dat zijn investering misschien niet zo'n goed idee was. De opkomst van streamingdiensten en de inmiddels verdwenen Redbox-automaten maken het er voor hem bepaald niet beter op.

4. *Ready Player One* (2018)

Ik ben nooit echt een fan geweest van Ernest Clines *Ready Player One*, waardoor ik Steven Spielbergs omstreden verfilming van de roman als een verbetering van het bronmateriaal beschouwde, ondanks de problemen die de film zelf met het verhaal heeft. Sterker nog, ik geef de voorkeur aan de manier waarop Spielberg het verhaal heeft aangepast door verschillende verwijzingen naar zijn eigen werk te schrappen en een lange omweg via *Blade Runner* te vervangen door een over-the-top eerbetoon aan *The Shining*.

Deze intense scène is een grotendeels met CGI gemaakte reconstructie van de meest iconische momenten uit de film en voelt aan als een spookhuisattractie met een gigantisch budget, maar dan in het Overlook Hotel. De nadruk ligt daarbij meer op het nabootsen van de angstaanjagende esthetiek van *The Shining* dan op het overnemen van het complexe verhaal. Toch is het leuk om te zien hoe Spielberg een oprecht eerbetoon brengt aan een filmmaker die ooit een goede persoonlijke vriend van hem was.

3. IKEA Singapore Halloween reclamespot (2014)

Het is begrijpelijk dat reclames doorgaans niet putten uit het horrorgenre. Potentiële klanten de stuipen op het lijf jagen is immers niet bepaald een goede verkoopstrategie. Toch zijn sommige verwijzingen simpelweg te leuk om te laten liggen.

Dat is waarschijnlijk de reden waarom de reclamemakers achter deze IKEA-commercial uit Singapore de ruimte kregen om van hun reclamespot een ronduit verontrustende reconstructie te maken van de scène waarin Danny op zijn driewieler door de gangen van *The Shining* rijdt. Want ach, wat maakt het uit als je winkel spookt, zolang je er maar tot laat kunt winkelen en er zo'n enorm assortiment vindt dat je er voor eeuwig en altijd in kunt verdwalen...

5 onverwachte verwijzingen naar *The Shining*

2. *Bondage and Beta Male Sexuality - Community (2014)*

Community heeft er een handje van om iconische film scènes na te spelen. Ook heeft de serie eerder al de nodige horror clichés aangepakt, bijvoorbeeld in de geliefde aflevering *Epidemiology*. Toch komt het komische hoogtepunt van deze lijst uit een korte grap aan het einde van het vijfde seizoen, in de aflevering *Bondage and Beta Male Sexuality*.

Het grootste deel van deze aflevering heeft niets met enge films te maken, maar er is een korte subplot rond bijpersonage Chang, die mogelijk met geesten in aanraking komt en daardoor begint te twijfelen aan zijn eigen bestaan. Dit verhaallijntje mondt uit in de hilarische slotscene, waarin de camera inzoomt op een zwart-witfoto van Chang in

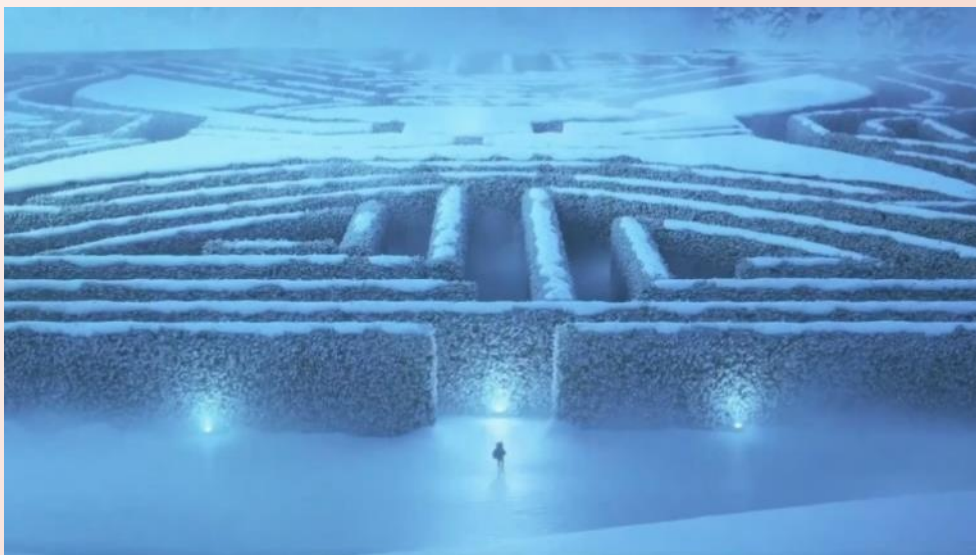
historische kleding, tijdens een of andere feestelijke gelegenheid. Het beeld doet sterk denken aan Jack Nicholson aan het einde van *The Shining*.

De ondertitel bij de foto maakt uiteindelijk echter duidelijk dat het slechts een handig geplaatst aandenken is van de 'Old Timey Photo Club'.

1. *Zootopia 2 (2025)*

Disneyfilms staan behoorlijk ver af van zowel de bloederige horror van Stephen King als de intellectuele cinema van Stanley Kubrick. Ik denk dan ook niet dat iemand had verwacht dat de climax van het vervolg op *Zootopia* van vorig jaar zich zou afspelen in een geanimeerde versie van het besneeuwde doolhof uit *The Shining*.

In deze onverwacht intense scène jaagt Pawbert Lynxley, een vriend die een schurk blijkt te zijn, onze hoofdpersonages door een griezelig labirint. De doorgedraaide lynx, ingesproken door Andy Samberg, zorgt daarmee voor een liefdevolle reconstructie van de ijzige ondergang van Jack Nicholson buiten het Overlook Hotel. Het daadwerkelijke einde is misschien wat kindvriendelijker dan waarnaar hier wordt verwezen, maar het is indrukwekkend dat de filmmakers de horrorelementen zo ver wisten door te voeren - zeker omdat de scène eigenlijk niets met de rest van de film te maken heeft.

Nieuwsflits

Seizoen 2 van The Institute

Nadat was gesuggereerd dat de serie dit jaar zou verschijnen, heeft Kara Hedash in ScreenRants tv-voorblik voor het najaar van 2026 nu officieel bevestigd dat seizoen 2 van *The Institute* in het najaar van 2026 in première gaat. MGM+ heeft nog geen exacte releasedatum bekendgemaakt. Naast deze bevestiging onthulde ScreenRant ook de eerste beelden van enkele terugkerende castleden van *The Institute* en nieuwe acteurs, waaronder een glimp van het mysterieuze personage van *Game of Thrones*-ster Alfie Allen. Op de foto's zijn ook Joe Freeman (Luke Ellis), Ben Barnes (Tim Jamieson) en Mary-Louise Parker (mevrouw Sigsby) te zien.

The Institute, bedacht en geschreven door Benjamin Cavell en geproduceerd en geregisseerd door Jack Bender van *From*, is een bewerking van de gelijknamige roman van Stephen King uit 2019. De serie volgt een groep tieners en jonge kinderen met bovennatuurlijke krachten die worden ontvoerd en aan experimenten worden onderworpen door een mysterieuze instelling.

De eerste acht afleveringen van de serie behandelden het grootste deel van de gebeurtenissen uit de roman van King, maar door enkele belangrijke wijzigingen aan het slot van de serie bleef de deur open voor meer verhalen over Luke, Tim en andere overlevenden van de verwoesting van het instituut.

De opnames voor het tweede seizoen van deze sci-fi-horrorserie werden in juni 2026 afgerond. De serie zal dit najaar te zien zijn. Stephen King is zelf uitvoerend producent van, waarvan MGM+ de verlenging voor een derde seizoen nog niet heeft bevestigd. Seizoen 1 van kreeg overwegend positieve recensies van critici en kijkers op Rotten Tomatoes en is in het jaar sinds de laatste aflevering af en toe teruggekeerd in de top tien van de streaming-hitlijsten van MGM+.

HBO bevestigt dat het tweede seizoen van *Welcome to Derry* 27 jaar teruggaat in de tijd, naar het jaar 1935 en zich afspeelt vóór de gebeurtenissen uit het eerste seizoen. Dit nieuwe seizoen zal zich richten op het gruwelijke bloedbad van de Bradley Gang, een

groep bankrovers die in Derry stoppen om munitie te kopen en daar uiteindelijk met onvorstelbare gruwelen worden geconfronteerd.

Als je goed hebt opgelet tijdens seizoen 1, is je vast een kleine hint naar de verhaallijn van de Bradley Gang opgevallen toen generaal Shaw een oude auto vol skeletten uit de grond opgroef. In seizoen 2 wordt het verhaal van de Bradley Gang verder uitgewerkt, voortbouwend op een kort verhaal dat in het boek van King wordt verteld in de tussenhoofdstukken. De broers George en Al Bradley stonden aan het hoofd van de Bradley-bende, een groep criminelen die in de jaren '30 verschillende winkels en banken in Derry beroofden en plunderden. George en zijn handlangers werden uiteindelijk in 1935 neergeschoten tijdens een bruut vuurgevecht, toen een aantal inwoners van Derry hen in een hinderlaag lokten.

Andy Muschietti vertelde Entertainment Weekly in een interview uit 2025: "Een of andere kerel zag de clown buiten voor een raam hangen. Het is vreemde fysica en gewoon een lappendeken van informatie. We blazen het verhaal veel meer leven in. Het verhaal klopt nu helemaal. Het is een goed uitgewerkt verhaal met personages, verhaallijnen en alles erop en eraan."

De cast is nog niet bevestigd, maar in een gesprek met EW afgelopen november hintte Barbara Muschietti op de terugkeer van Bill Skarsgård. Ze zei dat de oorsprong van Bob Gray en de Pennywise-vorm uit *IT* "ook een rol zullen spelen in het tweede seizoen."

Disney heeft de stemmen bekend gemaakt die in het vijfde seizoen van de animatieserie *Big City Greens* te horen zullen zijn. King zit in een aflevering met een Halloween-thema. Er is nog niets bekend over wanneer de aflevering met King wordt uitgezonden, maar waarschijnlijk zal dat dus rond Halloween (31 oktober) zijn.

Tim Curry (1946-2026)

Door Jenn Adams
Bloody Disgusting, 31 augustus 2026
Vertaling door Laurens

Dankzij Tim Curry zijn we nog steeds bang voor clowns

Het is moeilijk voor te stellen dat er ooit een tijd was waarin clowns niet eng waren. Als kind van de jaren tachtig herinner ik me vaag dat ik bij mijn grootmoeder naar *The Bozo Show* keek en me ongemakkelijk voelde bij een volwassen man in een potsierlijk kostuum die kinderen hielp balletjes in piepkleine bekertjes te gooien. De kinderen leken de tijd van hun leven te hebben en werden rijkelijk beloond als het lukte. Maar in 2026 is de kans groter dat je kinderen voor clowns ziet wegrennen dan dat ze vrijwillig meedoen aan een spelletje op een kinderfeestje.

We zijn ons vertrouwen in deze overdreven vriendelijke entertainers volledig kwijtgeraakt en zien ze inmiddels als gevaarlijke figuren. Een groot deel van die angst is terug te voeren op de fenomenale vertolking van Pennywise de Dansende Clown door Tim Curry. Zesendertig jaar na de miniserie *IT* is de iconische schurk nog altijd voer voor nachtmerries.

De clown bestaat in vrijwel iedere cultuur, met voorbeelden die teruggaan tot het oude Egypte. Hofnarren en komieken zorgden allemaal voor luchtig vermaak, vaak vermengd met subtiel sociaal commentaar, door middel van uitbundige pantomime en zelfspot. Halverwege de twintigste eeuw waren westerse toeschouwers vooral vertrouwd met de circusclown: een artiest in felle primaire kleuren, die het publiek vermaakte met vingervlugge illusies en trucs.

Geïnspireerd door de Britse pantomimespeler Joseph Grimaldi, die de iconische witte schmink ontwierp, groeide Bozo the Clown uit tot een bekendheid dankzij een animatieserie en een landelijk uitgezonden kindershow. Later zou hij Ronald McDonald inspireren, de mascotte van een enorm fastfoodketen.

Naarmate het archetype populairder werd, begonnen toeschouwers de eeuwige glimlach steeds meer te wantrouwen. DC Comics gaf de clown een sinistere dimensie met de Joker, een crimineel meesterbrein dat Gotham terroriseert achter het masker van een nar. De arrestatie van seriemoordenaar John Wayne Gacy in 1979 bracht het harlekijnachtige clownspersonage vervolgens in verband met gruwelijke waargebeurde misdaad.

Het is dan ook geen wonder dat Stephen King, toen hij begon te schrijven over de essentie van angst, koos voor een sinistere clown als centrale antagonist. De *Master of Horror* zou later, terugblikkend op zijn inspiratie, clowns omschrijven als het wezen waar kinderen "meer dan wat ook ter wereld" bang voor zijn.

Stephen Kings *IT*, dat in 1986 verscheen, draait om de Losers' Club, een groep jonge buitenbeentjes die wordt opgejaagd door een buitenaardse entiteit. Dit wezen kan van gedaante veranderen en de grootste angst van zijn prooi aannemen, om de terreur vervolgens nog verder op te voeren. De vaste gedaante van It is echter die van een ogenschijnlijk vriendelijke circusclown die zichzelf Pennywise noemt.

Tim Curry (1946-2026)

Wanneer we het wezen voor het eerst ontmoeten, in een rioolput, verwijst King zelfs bij naam naar Bozo en Ronald McDonald. De vijfjarige Georgie Denbrough wordt door een vriendelijke glimlach en vage circusgeluiden in een vals gevoel van veiligheid gelokt, in de hoop zijn verloren papieren bootje terug te krijgen. Maar zodra hij naar zijn zelfgemaakte speelgoed grijpt, grijpt Pennywise het kind bij de arm en rukt die eraf.

Kings roman groeide uit tot een enorme bestseller en werd al snel gezien als de volgende grote titel die voor het scherm zou worden bewerkt. In het kielzog van Tobe Hoopers *Salem's Lot* uit 1979 ging Wallace' *IT* in november 1990 in première als een tweedelige televisiefilm van ABC, tijdens de zogenaamde *November Sweeps Week*.

King maakte zich echter zorgen over het succes van het project, vooral vanwege de verontrustende inhoud van de roman en de thema's rond het in gevaar brengen van kinderen. Om de aandacht op deze gewaagde onderneming te vestigen, voorzag Wallace de volwassen cast van een aantal grote namen, onder wie John Ritter, Olivia Hussey, Harry Anderson en Annette O'Toole, acteurs die vooral bekend waren van werk buiten het horrorgenre.

Misschien wel de opmerkelijkste castingkeuze betrof de centrale schurk zelf. Hoewel Malcolm McDowell en Alice Cooper in beeld waren - waarschijnlijk vanwege hun eigen reputatie binnen de horror - drong Wallace aan op Curry. Hij zag het personage als "een glimlach die is ontspoord". Curry was destijds vooral bekend van komische rollen in *Clue* en *The Rocky Horror Picture Show*, maar hij werd aangetrokken door Pennywise' verleidelijke charisma en dodelijke bedoelingen. Hij begreep dat het monster kinderen eerst dichtbij moet zien te krijgen voordat het over hun lot kan beslissen. Curry's eigen dreigende charme komt daarbij volledig tot zijn recht. Hoewel hij een bloeddorstige kindermoordenaar speelt, lokt hij ons met een knipoog en een glimlach naar zich toe, terwijl er gevaar in zijn ogen fonkelt.

Vergeleken met de moderne versie van Bill Skarsgård is Curry's Pennywise behoorlijk ingetogen. Zijn clown draagt een gele jumpsuit met paars gestreepte mouwen en golvende ruches. Witte handschoenen en oranje pompons maken de traditionele look compleet, met daarboven een ronde neus en felrood haar. In navolging van Grimaldi's schminkontwerp zweven minimale zwarte en rode lijnen en vormen in een zee van egaal wit, zonder contouren. Alleen de gekartelde tanden, gele ogen en bolle voorhoofd - geïnspireerd door Lon Chaney in *The Phantom of the Opera* - geven hem een merkwaardig onmenselijke uitstraling. Make-upcoördinator Bart Mixon koos bewust voor een vriendelijke uitstraling: "Dit wezen probeert kinderen naar zich toe te lokken, dus in eerste instantie zal hij er niet uitzien als een monster."

Omdat Curry al eerder onder zware protheses had gewerkt, pleitte hij sterk voor een meer ingetogen uiterlijk en ontwikkelde hij een heel arsenaal aan dreigende gezichtsuitdrukkingen. Wallace zou deze meer authentieke benadering later prijzen en zich herinneren: "Hij had natuurlijk gelijk. Met die ogen, die mond en zijn krankzinnige, sarcastische gevoel voor humor bleek minder uiteindelijk meer te zijn als het om de make-up ging."

Hoewel Curry in verschillende scènes zijn aangescherpte tanden laat zien, zorgde een kleinere en minder angstaanjagende set tanden ervoor dat de acteur zijn teksten beter kon articuleren.

Die kenmerkende stem is essentieel voor de terreur die Curry weet op te roepen. Pennywise is een gevatte grappenmaker die zijn slachtoffers kwelt met verontrustende grappen en onheilspellende voorspellingen. Voordat hij toeslaat, waarschuwt hij de Losers: "Ik ben iedere nachtmerrie die je ooit hebt gehad. Ik ben je ergste droom die werkelijkheid wordt. Ik ben alles waar je ooit bang voor bent geweest." Naast het versterken van de angst helpt Curry's schorre stem om de verschillende, veel ongrijpbaardere gedaanten van het gedaanteverwisselende monster met elkaar te verbinden. Een mummie, een skelet en een verraderlijke heks spreken

allemaal met Pennywise' krassende stem. Wanneer de jonge Loser Beverly (Emily Perkins) ziet hoe er bloed uit haar wastafel omhoog spat, ziet ze helemaal geen sinistere clown. Ze hoort alleen zijn verontrustende stem, die vanuit de rioolafvoer omhoog klinkt en haar waarschuwt voor de verschrikkingen die haar te wachten staan.

Terwijl Bev ineengedoken van angst op de badkamervloer zit, zoomt Wallace in op het gezicht van het bange meisje. Die techniek herhaalt hij gedurende de serie verschillende keren, waardoor de illusie ontstaat dat kinderen in gevaar verkeren. Uit angst voor de regels van de Amerikaanse omroep over wat wel en niet op televisie mag worden getoond, vermijdt Wallace het om zijn jonge acteurs daadwerkelijk rechtstreeks aan gevaar bloot te stellen. Met slimme trucs en wisselende camerastandpunten weet hij gevaar te suggereren zonder de grenzen van netwerktelevisie te overschrijden.

In plaats van de kinderen daadwerkelijk iets aan te doen, treitert Pennywise hen van een afstand, terwijl Wallace vooral hun angstige gezichtsuitdrukkingen benadrukt. Hoewel dit bedoeld was om het verontrustende materiaal af te zwakken, maakt het resultaat de scènes juist enger. Doordat er geen kind in beeld is, voelt het alsof Pennywise ons rechtstreeks bedreigt, met alleen het dunne beschermplaatje van ons televisiescherm tussen ons in. Deze ontwrichtende verandering van perspectief stelt ons in staat Curry's angstaanjagende vertolking volledig te ondergaan, terwijl we ongemakkelijk worden onder zijn meedogenloze blik.

Tim Curry (1946-2026)

Wallace gebruikt speciale effecten en poppen die door vervangingstechnieken worden ingezet alleen wanneer dat noodzakelijk is: wanneer Pennywise uit een piepkleine afvoer in de kleedkamer kruipt en later wanneer hij in zijn ondergrondse schuilplaats verdwijnt. Op zichzelf beschouwd voelen deze momenten onmiskenbaar wat campy en gedateerd aan, maar in combinatie met Curry's hypnotiserende spel vormen ze unheimische accenten van pure terreur. Pennywise verschijnt vaak bij koud daglicht, waardoor een ongemakkelijke botsing ontstaat tussen fantasie en werkelijkheid. Wanneer Bill (Richard Thomas) voor het eerst terugkeert naar zijn ouderlijk huis, treitert Pennywise hem vanuit een rij open graven: één voor Bill en één voor elk van zijn vrienden. Geen onweer, geen angstaanjagende mise-en-scène. Pennywise staat simpelweg in de open aarde en licht.

Later kwelt hij Richie (Harry Anderson) in een drukke bibliotheek, waar hij onheilspellende grappen schreeuwt terwijl bezoekers nietsvermoedend langslopen, de krant lezen en boeken lenen. De scène is opgenomen in het heldere daglicht. Wallace laat de gebruikelijke horrorclichés bewust achterwege en laat Curry in zijn eentje de angst creëren.

Volgens velen heeft het origineel van *It* de tand des tijds niet bijzonder goed doorstaan (over die spin aan het einde kunnen we maar beter zwijgen). Eerlijk is eerlijk: bepaalde elementen uit Kings oorspronkelijke verhaal zouden zelfs de meest getalenteerde regisseur voor een flinke uitdaging stellen. Toch voelt de miniserie uit 1990 vaak overdreven zoetsappig en bij vlagen zelfs knullig aan, zeker in vergelijking met de effectenrijke verfilmingen van Andy Muschietti, *It* en *It: Chapter Two*. Maar

Curry's verontrustende vertolking van de sinistere clown heeft de tand des tijds wél doorstaan. Hoewel de acteur volledig schuilgaat onder make-up en zijde, komt zijn rauwe talent erdoorheen en krijgen we het gevoel dat Pennywise het specifiek op ons heeft gemunt.

Ik schrijf dit niet om de vertolking van Skarsgård of de blockbusters van Muschietti af te kraken. De Zweedse acteur slaagde erin iets voor elkaar te krijgen wat onmogelijk leek: hij gaf Kings iconische personage een volledig nieuwe invulling. Maar de moderne versie van Pennywise vormt een sterk gestileerd tegenwicht voor Curry's uitgekleden interpretatie en laat zien wat de getalenteerde acteur met slechts een beetje make-up en artistieke flair voor elkaar wist te krijgen. Zijn Pennywise behoort

nog altijd tot de meest iconische personages uit de horrorgeschiedenis en heeft zelfs een subgenre op zichzelf voortgebracht. In de zesendertig jaar sinds de première van *IT* is het archetype van de moordende clown opgepakt door enkele van de interessantste makers binnen de horror en talloze series en films binnengedrongen.

Stephen King krijgt vaak de schuld van de ondergang van de clownindustrie, omdat hij ooit vriendelijke figuren een sinistere gedaante gaf en ze neerzette als verkapte moordenaars. Maar ik zou willen betogen dat het Curry's vertolking was die de vrolijke clown definitief naar het verleden verwees. Kings verhaal is zonder twijfel angstaanjagend, maar niets kan tippen aan de kenmerkende combinatie van dreiging en charme van deze Britse acteur.

De eerste keer dat we Curry's Pennywise zien, geeft hij ons een vriendelijke knipoog en zwaait hij, terwijl hij zich achter een waslijn verschuilt. Maar bij een tweede blik is zijn innemende uitstraling verdwenen. Wat overblijft, is een grimas vol pure kwaadaardigheid terwijl hij op een weerloos kind afloopt. In minder dan dertig seconden heeft hij ons weten binnen te lokken én de stuipen op het lijf gejaagd. Curry heeft de moordende clown misschien niet uitgevonden, maar zijn iconische Pennywise is nog altijd een van de angstaanjagendste wezens uit de horrorgeschiedenis. Het is een perfecte afspiegeling van Curry's talent: ons eerst naar zich toe lokken en ons vervolgens aan stukken scheuren.

Hoewel Curry de sinistere clown niet heeft uitgevonden, is hij wel het schoolvoorbeeld van dit archetype en nog altijd een van de engste personages uit de geschiedenis van de horror.

Nieuwsflits

Twee maanden langer wachten op *Hunger*

Het nieuwe boek *Hunger* van Joe Hill, de zoon van Stephen en Tabitha King, is met twee maanden uitgesteld. Het boek staat nu gepland voor 18 mei 2027. *Hunger* telt 432 pagina's en wordt uitgegeven door William Morrow. Er is nog niets bekend over een eventuele Nederlandse vertaling. Hieronder vind je alvast de Engelstalige synopsis:

They're starving in Boston.

It's the winter of 1776, and the besieged city is running perilously low on supplies. First the American rebels penned in the British soldiers, then frostbite sank its teeth into the city, and now a ravenous ghost has come to feed on the trapped and desperate colonists who remain loyal to the Crown. □ Morale is low enough among the besieged British troops without a fiend tempting men with a sumptuous feast of roast meat, pastries, puddings, and pies. It's a spread many would sell their souls for...which is exactly the deal on offer. □ As the ghoul's withered victims pile up, and panic spreads, British General Howe takes action: he orders Captain Amos Crowe to expel the fiend by any means necessary. □ It is an impossible order. But it's far from the only

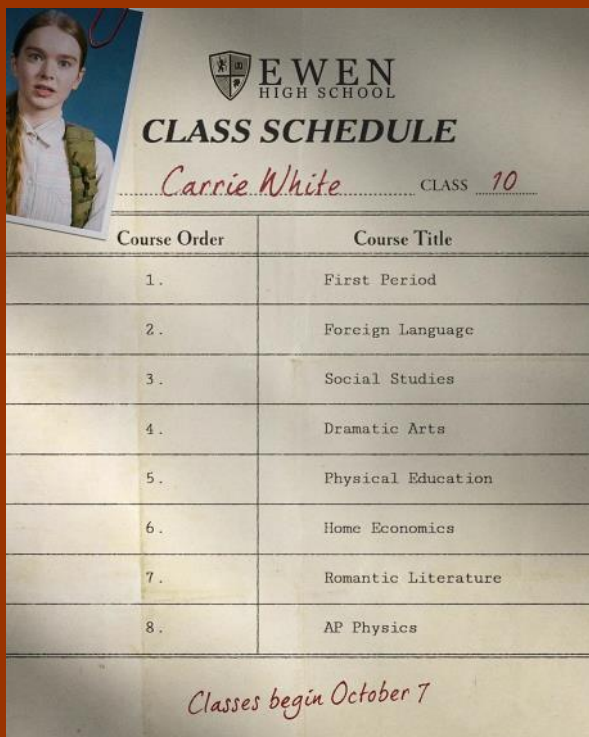
impossibility in Crowe's horrifying New World. For the dead have been speaking to him ever since he was injured at the Battle of Bunker Hill. And now, he must track down a witch hidden deep behind enemy lines, a woman who, it is rumored, holds the key to defeating the evil spirit. □ A fast-paced and immersive historical yarn from Joe Hill, master of the supernatural fable, this gripping story weaves its way through the heart of the American Revolution as told through British eyes, capturing the spirit of the age in all its high passion, opportunity, and terror.

Nieuwe beelden van *Carrie*

De release van de nieuwe televisiebewerking van *Carrie* komt steeds dichterbij. En dat betekent natuurlijk: tijd voor een nieuwe poster én een nieuwe trailer!

De achtdelige miniserie is gebaseerd op Kings gelijknamige debuutroman uit 1974 en verschijnt op 7 oktober op Amazon Prime Video. De titelrol wordt gespeeld door de Canadese actrice Summer H. Howell.

De regie is in handen van Mike Flanagan, die inmiddels aardig bekend is met het werk van King. Hij maakte eerder *Gerald's Game* (2017), *Doctor Sleep* (2019) en *The Life of Chuck* (2024). En wie weet krijgen we van Flanagan ooit ook nog zijn versie van *The Dark Tower*-cyclus op het kleine en/of grote scherm te zien.

Benieuwd? De nieuwe trailer staat op [YouTube](#).

Alle data onder
voorbehoud
van de uitgever

WORDT VERWACHT NEDERLAND

November 2026

De shining
Speciale Limited edition
9789021066561
256 pagina's, €29,99

Bestel nu!

Ook *De shining* krijgt een speciale, gelimiteerde uitgave met bedrukt boekblok. Ieder omslag is uniek door een nieuw design dat gemaakt is door Aimée de Jongh. Het boek heeft een prachtig dubbelzijdig omslag én dat unieke bedrukte boekblok.

De shining is met recht een van de grootste moderne klassiekers van de vorige eeuw te noemen. Het was het derde boek dat bestsellerauteur en meesterverteller Stephen King publiceerde na *Carrie* en *Bezeten stad*, en verscheen oorspronkelijk in 1977. Drie jaar later werd het meesterlijk verfilmd door Stanley Kubrick.

Jack Torrance, zijn vrouw Wendy en hun vijfjarige zoon Danny verblijven in het Overlook Hotel, waar Jack is ingehuurd als huismeester. Danny heeft een gave: 'het licht', zoals de oude meneer Hallorann het noemt. In het Overlook Hotel nemen Danny's visioenen angstaanjagende vormen aan. Hevige sneeuwstormen sluiten het gezin volledig af van de buitenwereld. Het hotel zou verlaten moeten zijn, maar wie is de dame in kamer 217 en wie zijn de gemaskerde gasten die maar met de lift op en neer blijven gaan?

Voor 15 euro meer krijg je er zo'n prachtige 3D-boekenlegger bij! **Bestel** het boek samen met de boekenlegger gewoon in onze shop!

Onder alle fans die het boek mét de boekenlegger kochten, wordt ook nog **een toffe sleutelhanger** van MM Printworks verloot!

Onze Fanclub-shopper!

Van de zomer raakte ons 'King scrabble'-tasje uitverkocht, dus moesten we natuurlijk weer iets nieuws bedenken.

De nieuwe Fanclub-shopper is een stevige katoenen tas. Dankzij het verbrede middenstuk past er lekker veel in.

De tas heeft dit keer een iconische *The Shining*-opdruk, zowel op de voor- als de achterkant!

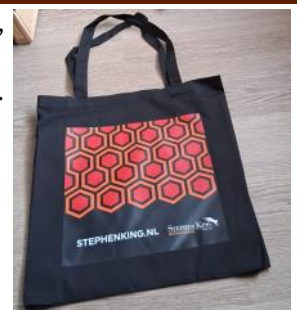
De tas is 38 bij 42 cm en het middenstuk is 10 cm.

KOOP HEM HIER

voor maar 5 euro per stuk!

Je krijgt die prachtige *The Shining* boekenlegger er gratis bij.

De shopper kan los worden verzonden (per brievenbuspost), maar natuurlijk ook met een (eventuele nog lopende) bestelling worden meegestuurd.

Carrie

Door Nick Romano
Entertainment Weekly, 15 september 2026
Vertaling door Laurens

Entertainment Weekly op de set van Carrie van Mike Flanagan

Carrie

De gelauwerde horrorshowrunner Mike Flanagan en zijn vaste groep medewerkers nemen ons mee achter de schermen van hun volgende dramaserie.

‘En toen explodeerde de wereld.’

Met deze woorden kondigde Stephen King de tragedie tijdens de promavond van Carrie White aan. Ze waren zo treffend en onheilspellend op de pagina's van zijn horrorroman uit 1974 dat ze zich voorgoed in het collectieve geheugen nestelden.

Het iconische moment werd nog dieper in ons collectieve bewustzijn gegrift nadat Brian De Palma's verfilming uit 1976 actrice Sissy Spacek voor altijd bebloed in ons geheugen achterliet.

Nu Mike Flanagan een nieuwe versie van de scène probeert te maken, weet de hedendaagse horrormeester dat de lat hoog ligt.

Het is een maandagmiddag, eind juli 2025, op de set in Vancouver van zijn aankomende televisiebewerking van *Carrie*, die uit acht afleveringen bestaat.

Met vlammen achter zich en schreeuwende klasgenoten voor zich roept de ooit zo verlegen en teruggetrokken Carrie, nu gespeeld door Summer H. Howell, haar steeds sterker wordende paranormale krachten aan om wraak te nemen op haar kwelgeesten. Ze zit van top tot teen onder het varkensbloed dat tijdens een wrede grap over haar heen is gegooid.

Alleen klopt er iets niet.

Flanagan is niet helemaal tevreden over het moment waarop de emmer met bloed over Carrie wordt leeggegooid, uitgevoerd door haar belangrijkste pestkop Chris Hargensen (Alison Thornton). Terwijl Howell terugloopt naar de 'Dexter'-tent - een overduidelijke bijnaam voor de met doorschijnende dekzeilen afgeschermd plek waar het bloed wordt aangebracht - bespreekt Flanagan het probleem met drie uitgenodigde gasten die het nodige van horror weten: Bryan Fuller, de maker van de voor televisie gemaakte versie van *Carrie* uit 2002; Don Mancini, de regisseur die Howell castte voor haar eerste hoofdrol in een speelfilm, *Curse of Chucky* (2013); en Thomas Olde Heuvelt, de auteur van *Hex* (2013), die door de showrunner wordt bewonderd.

Hij denkt hardop na over het probleem. Er zijn 'zoveel verschillende soorten bloed'. Er is bloed voor de huid, voor de ogen en voor het haar. Er is ook dik en stroperig bloed, maar het materiaal dat voor deze emmer bloed wordt gebruikt, is volgens hem het 'waterigste' dat ze hebben. En op dit moment, vanuit een camerastandpunt recht van boven, ziet het er meer uit als verf dan als het langzaam opengaan van de gapende poort naar de hel.

Dan is er nog het vuur. Achter Howell gebruikt de crew drie rijen vlammenbalken om de vuurzee te creëren die zich door de promzaal zal verspreiden, aangewakkerd door de steeds sterker wordende krachten van Carrie. Wanneer de balken niet snel genoeg ontbranden om de actiescènes op het juiste moment te laten verlopen, gebruiken ze standaard een brandversneller.

Carrie

Ook bij het filmen van de sprinklers blijft de timing een probleem. Zoals in het script beschreven staat, verplettert Carrie met haar gedachten de waterleidingen waaruit het water spuit, maar de mensen die de schakelaars bedienen voor het aan- en uitzetten lopen nog niet helemaal synchroon. Het zorgt allemaal voor een moeizaam proces, waarbij Flanagan regelmatig zijn hoofd in zijn handen laat zakken terwijl iedereen haastig de set ombouwt en probeert de vaart erin te houden.

Er zijn tot nu toe slechts twee filmische gebeurtenissen die de ervaren genrefilmmaker beschouwt als 'de meest uitdagende en complexe afzonderlijke scènes' uit zijn carrière. De eerste is de beroemde lange ononderbroken opname waarin de tijdslijnen in elkaar overlopen in *The Haunting of Hill House*, de serie die de aanzet gaf tot zijn huidige status als een van de meest gewilde horrorshowrunners van het moment. De andere is de promavond uit *Carrie*, waarvan alle afleveringen op 7 oktober in één keer op Prime Video verschijnen.

Het team loopt twee uur achter op schema en, zoals Flanagan het zegt, 'hangen we met onze vingernagels aan de rand'.

Maar tijd (en merchandise!) heelt alle wonden.

'We hadden shirts laten maken voor de crew met daarop: "I Survived the Prom"', vertelt Flanagan ruim een jaar na die intense dag aan *Entertainment Weekly*. 'Zo ging het ongeveer, maar we wisten van tevoren waar we aan begonnen. Het was ontzettend moeilijk om al die personages in de gaten te houden en onze set te vernietigen - ik bedoel, hem echt volledig te vernietigen - en dat ook nog eens in de juiste volgorde. We moesten ervoor zorgen dat we alle benodigde shots van een moment hadden gemaakt voordat we het in brand staken, met bloed bedekten of voor altijd vernietigden. Dus ja, ik herinner me de stress van de promavond nog heel goed.'

Voor Howell voelen die dagen als 'een koortsdroom', waarin Flanagan zich vaak eerst verontschuldigde voordat hij haar vervolgens onder het nepbloed zette.

'Mike nam even de tijd om iedereen het moment te laten waarderen en ons eraan te herinneren waar we nu zijn: "We zijn in de promzaal van Carrie White"', herinnert ze zich. 'Ik vond het fijn om te zien dat ze het even wat rustiger aan deden en niet alles te gehaast wilden doen. Al hadden we natuurlijk veel te doen en maar beperkte tijd.'

Foto: Amazon MGM Studios

De gebeurtenissen die aan de promavond voorafgaan en zich tijdens die avond afspelen, verlopen echter niet zoals je misschien zou verwachten van een standaardboekverfilming. Op de set zie je al hoe de fundamenteën van de klassieke *Carrie* in de basis zijn verwerkt, maar dit is toch echt een nieuwe interpretatie voor televisie. Zo doen de decoraties met een Sterrennacht-thema in de gymzaal van Ewen High School denken aan de inmiddels nostalgische uitstraling van Kings roman, die zich afspeelt in het voorjaar van 1979. Maar achter de uitgeknipte sterren en zilveren slingers hangen sportbanners met daarop overwinningen van het jongensvoetbalteam uit 2016, het meisjesvolleybalteam uit 2019, het gymnastiekteam uit 2021 en het jongensvolleybalteam uit 2023.

Carrie

Deze *Carrie* is een verhaal van deze tijd over wreedheid, vriendelijkheid en de unieke uitdagingen waarmee een Amerikaanse tiener in het tijdperk van sociale media wordt geconfronteerd. Dat alles krijgt extra glans door Flanagan, die inmiddels een van de belangrijkste bewerkers van Kings werk in de film- en televisiewereld is. Na *Gerald's Game* (2017), *Doctor Sleep* (2019) en *The Life of Chuck* (2024) - en met *The Mist* in aantocht - is het verleidelijk om te zien wat Flanagan met al zijn opgebouwde kennis van Kings oeuvre kan doen bij een nieuwe blik op diens allereerste roman.

‘Het verhaal van Carrie alleen is inmiddels al meerdere keren verteld’, erkent Flanagan. ‘Wat nooit echt is uitgediept, is dat Carrie deel uitmaakt van een veel grotere gemeenschap van vrouwen, zonder dat ze dat ooit te weten komt. We hebben een boek dat perfect in een format van negentig minuten past. Wij maken een serie. Uitbreiding is dus essentieel. Als dat de opdracht is, hoe zorgen we er dan voor dat we die uitbreiding verdienen? Dat was de kern van de zaak. Laten we begrijpen dat dit het verhaal is van getalenteerde vrouwen. Laten we begrijpen dat dit in het bijzonder een verhaal is over jonge vrouwen die hun plek in de wereld leren kennen en hun eigen kracht ontdekken - en over alle valkuilen die daarbij komen kijken.’

Foto: Amazon MGM Studios

Carrie herboren

In deze versie van *Carrie* komt onze hoofdpersoon eigenlijk uit een andere tijd. Tot nu toe heeft ze haar hele leven opgesloten gezeten binnen de muren van haar ouderlijk huis, opgevoed door haar religieuze moeder Margaret White (Samantha Sloyan) en haar vader Ralph (Tahmoh Penikett), een militair ingestelde complotdenker. Hun kleine huis met twee slaapkamers zou zo uit De Palma's film uit 1976 kunnen komen. Vrijwel alle technologie en gemakken uit de jaren nul ontbreken - niets waarmee bijvoorbeeld de overheid hen zou kunnen bespioneren, wat voor dit gezin een reële angst is.

Sloyan grapt dat Margaret een geweldige prepper zou zijn. ‘Ze zou zo’n geweldige bunker hebben.’

De staat weet niet eens dat moeder en dochter bestaan totdat maatschappelijk werkers bij het huis aankomen na de plotselinge dood van Ralph, die om het leven is gekomen bij een ongeluk op een bouwplaats. Carrie gaat nu voor het eerst van haar leven naar een gewone middelbare school. Tegelijkertijd keren haar indrukwekkende telekinetische krachten terug. Haar zorgeloze meisjesachtige onschuld en haar grote openheid maken haar tot een gemakkelijk doelwit voor pestkoppen, zowel in het echt als online.

De eerste keer dat Howell met Flanagan over de rol sprak, was tijdens een kort telefoongesprek op 1 april, maar geen moment dacht ze dat hij haar voor de gek hield met een nepaanbod. ‘Het is een grappig toeval’, zegt ze.

Na een uitgebreider gesprek via Zoom besloten ze dat ze het boek niet moest lezen en geen van de eerdere *Carrie*-verfilmingen moest bekijken. Een van de redenen daarvoor was dat veel van de meer dan duizend acteurs die auditie deden niet opvielen, zegt Flanagan, omdat ze Spacek probeerden na te doen. Het was juist Howells eigen, onderscheidende benadering die goed voelde voor deze interpretatie.

Carrie

De 22-jarige Canadese, afkomstig uit Manitoba, schrijft haar acteercoach in Winnipeg veel van haar aanpak toe. 'Ik probeer meestal iets anders te doen', zegt ze. 'Ik wil iets van mezelf in het personage stoppen. Bij Carrie was dat gemakkelijk.'

Hoewel ze bekend was met de scène met het varkensbloed, 'wist ik niets van de telekinese, het pesten of wat dan ook', vertelt Howell. 'Het was gewoon een nieuw verhaal voor mij. Dat geldt voor veel mensen van mijn leeftijd. Het ging er dus vooral om dat ik me verbond met de woorden op de pagina en met wat zij voelt. Een belangrijk onderdeel van mijn Carrie is dat ze open en nieuwsgierig naar de wereld is en dingen wil ervaren.'

Maar iemand als Chris kan die onschuld uitbuiten.

De populaire laatstejaarsleerling, die het gevoel heeft dat haar leven instort nadat haar ouders uit elkaar zijn gegaan, reageert haar pijn af op het nieuwe meisje. En in de eerste van een reeks gebeurtenissen die uiteindelijk leiden tot de promavond, filmt Chris in de kleedkamer van de school een traumatische gebeurtenis rond Carries eerste menstruatie. Ze gebruikt de beelden om een Instagram-account aan te maken dat de hele stad op zijn kop zet.

Menselijkheid lijkt de sleutel te zijn tot deze nieuwe interpretatie.

'Om Mike te citeren: er zijn geen monsters in de serie', zegt Thornton. 'Alles wat Chris doet, komt voort uit pijn. Ze vindt het niet echt leuk om Carrie te kwellen. Ik bedoel, op een bepaalde manier voelt het goed. Ze is haar gevoel van controle over haar leven kwijtgeraakt en ze pest omdat dat eigenlijk de enige vorm van controle is die ze nog heeft.'

Foto: Amazon MGM Studios

Flanagan wilde geen enkel personage benaderen vanuit de automatische aanname dat het een slechterik is, en al helemaal Margaret niet. Omdat Carries moeder niet langer dezelfde gewelddadige, tirannieke figuur uit Kings boek is, richtte Sloyan zich op de onvoorwaardelijke liefde van een moeder voor haar dochter. Al het andere vloeide daaruit voort, zelfs haar wat merkwaardige trekjes.

'Helaas krijgt Margaret, net als Chris, steeds weer de kans om iets anders te doen, maar kiest ze consequent voor geweld', zegt Sloyan. 'Zelfs aan het einde is ze zo verward, omdat haar hart breekt voor Carrie en ze weet dat dat liefde is, maar ze niet kan begrijpen hoe alles eruitziet zoals het eruitziet.'

Siena Agudongs Sue Snell - Chris' beste vriendin en een van de weinige klasgenoten die medelijden heeft met Carries situatie - fungeert in zekere zin als het publiek. Ze leert begrijpen hoe een tienermeisje zich zo kan gedragen als zij doet, en begint daardoor ook haar eigen aangeleerde gedrag in twijfel te trekken.

'Ik moest gewoon begrijpen hoe het is voor een meisje dat voor het eerst vriendelijkheid ervaart', zegt de ster uit de *Resident Evil*-serie en *Extraction 3*. 'Ik voel die emoties heel sterk, omdat vriendelijkheid altijd iets is geweest waar ik enorm van onder de indruk ben. Een personage spelen voor wie dat steeds weer de belangrijkste ontwikkeling was, betekende echt leren wat het inhoudt om aardig te zijn.'

Carrie

Het is een verhaal waarvan Tim Bagley, die de warme en begripvolle schooldecaan Mr. Morton speelt, vindt dat het in de echte wereld maar al te vaak ontbreekt.

‘Zeker nu, in onze gezamenlijke cultuur, en met de manier waarop we vooral op sociale media dit soort meedogenloze wreedheid gewoon als normaal accepteren’, zegt hij. ‘Ik geloof echt dat er ruimte is voor vriendelijkheid en positiviteit. Ik probeer mijn leven ook zo te leiden, maar mijn personage doet dat in dit verhaal zeker.’

Bagleys aanwezigheid in *Carrie* helpt bovendien een belangrijke vraag van doorgewinterde ‘Flans’ - fans van Flanagan - te beantwoorden: hoe maak je van Carrie een complete televisieserie? Door te remixen. Net als Mr. Morton, een bijpersonage uit Kings roman dat daar een adjunct-directeur is, worden ook andere elementen uitgebreid en in een nieuwe context geplaatst.

Flanagan praat hierover vanuit zijn ‘Flanaplex’ in Los Angeles, een privébioscoop aan huis vol schatten uit zijn verschillende producties. Zo hangt er onder meer het kostuum van de Bent-Neck Lady van Victoria Pedretti uit *Hill House* en staat er de religieuze kleding van Sloyan uit *Midnight Mass*. In Vancouver is er een Flanaplex North, waar Howells jurk voor de promavond van Carrie wordt bewaard. Bij de bioscoop hoort ook een privé-Instagramaccount dat je volgens Flanagan alleen mag volgen als je er iets hebt vertoond.

Terwijl hij tussen de fauteuils van zijn thuisbioscoop zit, vertelt Flanagan dat hij *Carrie* aanvankelijk helemaal niet wilde maken. Het verhaal is tot op de dag van vandaag een van Kings kortste volwaardige romans, al zijn er delen van het boek die in de eerdere verfilmingen nooit zijn gebruikt. Het gaat dan vooral om de intermezzohoofdstukken - politierapporten, 112-meldingen, rechtbanktranscripten, krantenknipsels en wetenschappelijk onderzoek naar het telekinetische gen - die gezamenlijk een veel grotere wereld suggereren.

Zelfs met al dat materiaal bleef er een probleem. ‘Het boek gaf ons misschien negentig minuten aan materiaal’, merkt de showrunner op. ‘Hoe vullen we de rest in?’

De Stephen King-fluisteraar

‘Hij stuurde me een berichtje toen ik op het vliegveld was en vroeg me hem te laten weten wanneer ik veilig thuis was aangekomen’, vertelt Flanagan over zijn terugreis nadat hij *Doctor Sleep* in 2019 voor King had vertoond in Bangor, Maine, de woonplaats van de auteur. Dat is het soort relatie dat de twee genreauteurs inmiddels hebben, negen jaar nadat Flanagan met *Gerald’s Game* voor het eerst werk van de literaire grootheid verfilmdde.

De filmmaker is zich terdege bewust van zijn reputatie als Stephen King-fluisteraar, althans binnen de film- en televisiewereld. Zijn eerste contact met de horrorschrijver verliep via hun agenten, na het succes van *Gerald’s Game*, gebaseerd op het boek uit 1992. Hun eerste telefoongesprek ging over de verfilming van *Doctor Sleep*, Kings vervolg op *The Shining*.

Voor Flanagan voelt King inmiddels meer als ‘oom Steve’, en de industrie weet dat.

‘Ik word behoorlijk regelmatig benaderd wanneer mensen de rechten op een werk van King hebben’, zegt hij. Dat vermoedde hij ook toen de gesprekken met Amazon begonnen. Het is een reputatie die hij vastbesloten is te beschermen - ‘tot het punt dat ik er absoluut geen probleem mee heb een King-project af te wijzen als ik niet denk dat ik het kan uitvoeren op een manier waar Steve én ikzelf heel blij van worden.’

Jarenlang leek Flanagan veel meer geïnteresseerd in het realiseren van zijn lang gekoesterde idee voor een epische televisieserie gebaseerd op Kings *The Dark Tower*. Dat project staat volgens Flanagan nog steeds ‘zeker op tafel’, maar Amazon had al een serie in gedachten als Flanagans eerste project.

Tot zijn eigen verrassing vond hij een invalshoek voor *Carrie* die voldeed aan zijn persoonlijke eisen. ‘Creatief gezien bracht het echt iets op gang wat ik niet had verwacht’, voegt hij eraan toe.

Die invalshoek kwam voort uit een eenvoudig gegeven: sinds King zijn eerste roman schreef, is er veel veranderd. Inmiddels bestaat er een heel literair multiversum dat veel van zijn verhalen met elkaar verbindt, iets wat ten tijde van *Carrie* nog niet bestond. Het was die intuïtieve benadering en het verweven van die inmiddels uitgebreide mythologie die iedereen die bij het nieuwe televisiedrama betrokken was intrigeerde, onder wie King zelf, die als uitvoerend producent aan de serie verbonden is.

‘Carries krachten krijgen in het boek eigenlijk geen naam. Hij noemt het “het TK-gen”, voor telekinese, maar als Steve dit boek iets later had geschreven, zou Carrie White “the Shining” hebben’, mijmert Flanagan, verwijzend naar de paranormale gaven uit de roman van de schrijver over het spookachtige Overlook Hotel.

‘Carrie White zou misschien worden opgespoord door het Instituut’, vervolgt hij, verwijzend naar de geheime overheidsorganisatie die paranormaal begaafde mensen opspoort in het gelijknamige boek uit 2019. ‘Carrie White zou, afhankelijk van hoe deze universums met elkaar verbonden zijn, op de radar van de True Knot zijn verschenen’ - de groep vampierachtige nomaden die zich voedt met “stoom”, de levensenergie die vrijkomt wanneer kinderen met het Shining worden gemarteld en gedood. (Zie *Doctor Sleep*.)

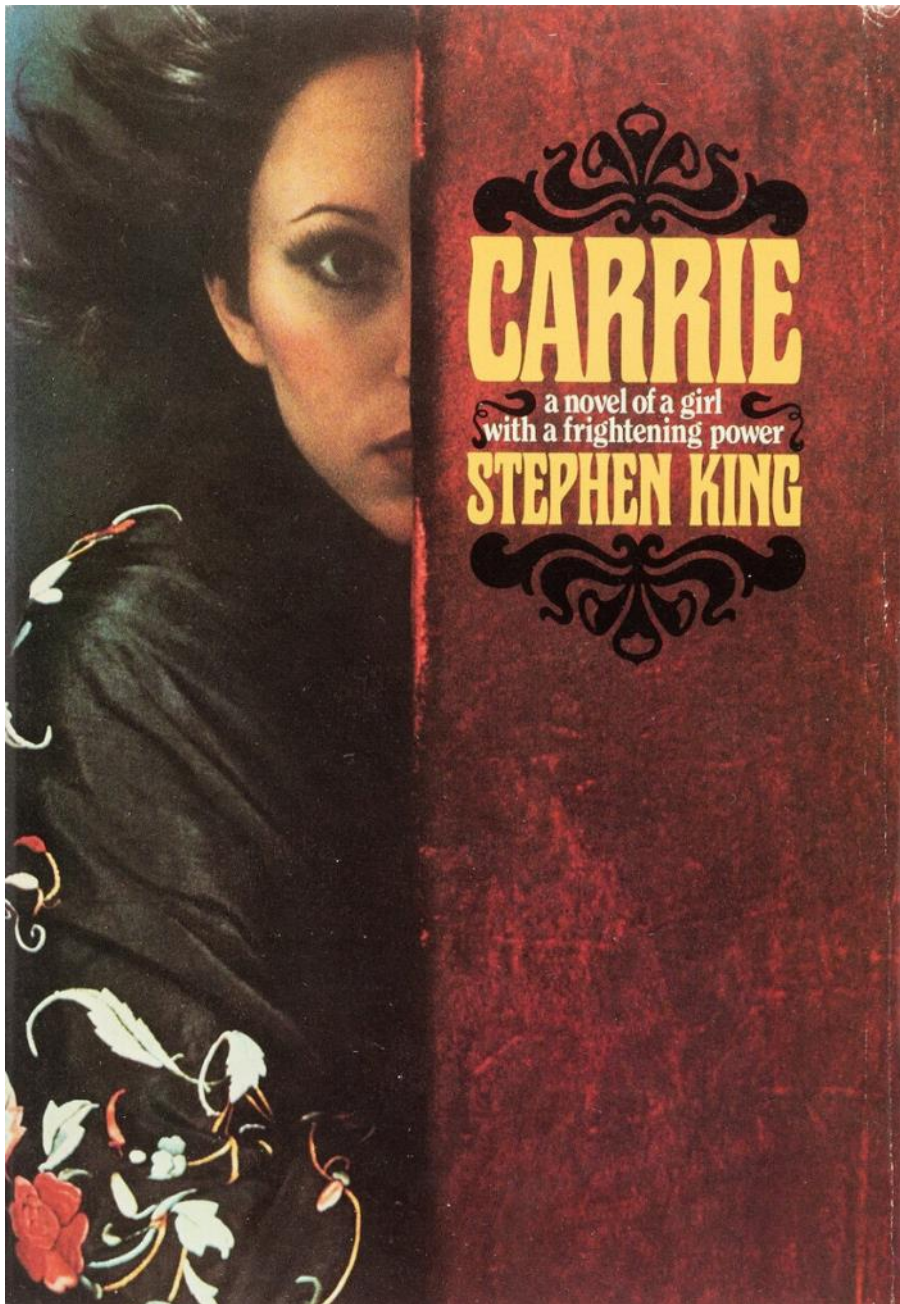
Vanaf de tweede aflevering zal iedere aflevering van *Carrie* via openingsscènes laten zien welke plaats de hoofdpersoon inneemt binnen die grotere wereld. In deze korte scènes zien we steeds een andere vrouw uit een andere periode met buitengewone gaven.

Als je Flanagans eigen logica volgt, zou Carrie dan uiteindelijk een achterdeur kunnen vormen naar zijn lang gekoesterde *The Dark Tower*, mocht de serie meerdere seizoenen krijgen?

‘Ik heb mezelf onderweg misschien meerdere keren precies die vraag gesteld’, antwoordt hij lachend, terwijl hij nadenkt over alle mogelijke implicaties. ‘Het is zeker niet onmogelijk. In het universum van *The Tower* zitten personages die in dat verhaal een heel specifieke functie zouden kunnen vervullen, maar die het publiek niet per se zou herkennen omdat ze slechts in bepaalde boeken voorkomen.’

Carrie

Hij denkt daarbij specifiek aan *Insomnia*, Kings roman uit 1994 die verbonden is met *The Dark Tower*. 'Carrie White zou dezelfde narratieve functie heel mooi kunnen vervullen', vervolgt hij. 'Maar hetzelfde kun je zeggen van Abra Stone [uit *Doctor Sleep*], en hetzelfde kun je zeggen van Danny Torrance [uit *The Shining*]. Hoe de verschillende werelden van Stephen King met elkaar verbonden kunnen worden, is altijd iets waar ik over nadenk.'

Flanagan loopt nu wel erg ver op de zaken vooruit. Er zou nog heel wat moeten gebeuren voordat die toekomst werkelijkheid kan worden. Voorlopig ligt zijn prioriteit bij het maken van een goed en bevredigend televisieseizoen van *Carrie*.

Een reünie van de Flanafam-ily

Terug in Vancouver druipet het nepbloed langzaam van Howells oor terwijl de make-upploeg haar omringt met spuitflessen om het bloed op de set opnieuw aan te brengen. Haar slanke, witte jurk is inmiddels volledig rood. Tijdens een eerdere take was haar kroon volledig van haar hoofd geslagen.

De jonge ster houdt haar armen strak en van haar lichaam af - denk aan *Weapons* - om te voorkomen dat haar ledematen aan haar kleding blijven plakken. De enige plek waar ze veilig kan zitten, is een enkele stoel bij een van de promtafels op het podium van de gymzaal, die met een ander zeil is afgedekt. De andere stoelen zijn allemaal aan de tafel vastgeketend, voor het moment waarop Carrie alles in de ruimte door de lucht laat vliegen.

Howell zal de hele dag in deze kleverige toestand blijven. Maar net als haar optimistische kijk op de wereld lijkt ze zich door geen enkel ongemak tijdens het werk van de wijs te laten brengen.

'Ik zou je een hand geven, maar...', merkt Howell op, waarna ze haar zin afbreekt. 'Veel erger dan dit wordt het niet.'

Een publiek begint zich te verzamelen om haar volgende take te bekijken. Onder hen is Kate Siegel, Flanagans vrouw en al jarenlang zijn vaste medewerker, sinds hun samenwerkingen aan *Hush* (2016) en *Oculus* (2013). De twee trouwden in 2016 en noemden hun eerste gezamenlijke kind Theo, naar Siegels personage in *The Haunting of Hill House*. Omdat Siegel nu een nog onbekende rol speelt, is *Carrie* de tiende keer dat ze in een productie van Flanagan acteert.

Ook Sloyan, die met haar rol als Margaret White inmiddels aan haar zevende samenwerking met Flanagan bezig is, is aanwezig, hoewel geen van beiden voor die dag op het call sheet staat. Ze zijn er gewoon om hun medeleden van de 'Flanafam' te steunen - en een glimp op te vangen van de ravage die eraan komt.

De term Flanafam, een bijnaam voor Flanagans vaste groep medewerkers, begon rond te zingen tijdens het Netflix-tijdperk van *Hill House* en *Bly Manor*. 'Flanaverse' werd een andere populaire benaming, al bekende Flanagan tijdens een panel op Emerald City Comic-Con in 2024: 'Ik vind het niet geweldig. Het is een vreemd woord.'

De mensen binnen de groep maakten er aanvankelijk vooral grappen over. 'Mike probeerde heel lang "Flavengers" erdoor te krijgen', herinnert Siegel zich. 'Toen we een serie aan het opzetten waren, stuurde hij een e-mail of sms met "Flavengers Flassembles".'

Na verloop van tijd omarmde Flanagan echter Flanafam als zijn favoriete benaming. 'Het voelt veel meer als een familie dan als een soort gedeeld universum', legt hij uit. 'Eerst vond ik het een beetje gênant, maar inmiddels ben ik er echt dol op.'

Carrie

Iedere filmmaker heeft acteurs met wie hij graag samenwerkt, maar er is iets aan dit collectief dat mensen blijft aanspreken. Een deel daarvan is dat ze zelden een misser maken - sommigen zouden zelfs zeggen dat ze nog nooit een misser hebben gemaakt. Zelfs *The Midnight Club*, die na één seizoen werd stopgezet toen Flanagan Netflix verliet, trok nog altijd een aanzienlijk publiek. Volgens Flanagan zelf is het een bewijs van wat er kan ontstaan als je samenwerkt met mensen van wie je houdt.

Tijdens het maken van *Midnight Mass* voelde Michael Trucco (die in *Carrie* de intimiderende vader van Chris Hargensen speelt) dat 'zonder enige twijfel'. Volgens hem kwam dat mede door het geïsoleerde karakter van die productie als gevolg van de COVID-19-pandemie. 'De setting op het eiland kon niet treffender staan voor wat we meemaakten', blikt hij terug. 'We zaten in onze eigen bubbel deze televisieserie te maken terwijl de wereld op slot zat en iedereen zichzelf afzonderde.'

De cast van *Carrie* is een ware who's who van de Flanafam. Als je puur kijkt naar het aantal producties onder leiding van Flanagan, zijn Siegel en Sloyan de meest ervaren veteranen op deze specifieke set. Na *Carrie* zijn ze allebei te zien in de door Scarlett Johansson gedragen *The Exorcist: Martyrs*. Op een gegeven moment maakten ze grappen over het uitdelen van insignes om het aantal producties waaraan ze hebben meegewerkt bij te houden. Maar nee, zegt Sloyan: 'Ik kan nooit de platinastatus verdienen.'

Rahul Kohli (die een docent aan Ewen High speelt) en Trucco behoren eveneens tot de veteranen; *Carrie* is voor beiden de zesde samenwerking. Crystal Balint staat inmiddels op vier producties (*Midnight Mass*, *The Midnight Club* en *The Fall of the House of Usher*), terwijl Matthew Lillard (*The Life of Chuck*) en Katee Sackhoff (*Oculus*) inmiddels tot de club van tweevoudige medewerkers behoren.

Lillard (die directeur Grayle speelt) herinnert zich een wandelend gesprek met Flanagan over precies dit onderwerp, toen de acteur hem uitnodigde op de set van *Five Nights at Freddy's 2*.

'Hij zei: "Je maakt nu deel uit van de Flanafam", en ik dacht: "Ik weet niet eens wat dat betekent"', vertelt de acteur uit *Scream* en *Scooby-Doo*. 'En hij zei heel duidelijk: "Ik ga je vragen om alles te doen wat voor mij en jou logisch is. Je hoeft niet in alles te zitten. Je hoeft niet overal ja op te zeggen. Ik zal het je nooit kwalijk nemen. Je hoeft je geen zorgen te maken over je agenda. Ik wil alleen dat je weet dat je deel uitmaakt van deze familie en dat ik wil dat je deel uitmaakt van mijn manier van films maken.'"

Siegel ziet *Carrie* als het eerste moment waarop Sloyan nu 'het kloppende hart van de Flanafam' wordt. 'Ze werkt al eeuwig en het is geweldig om te zien dat ze eindelijk in de schijnwerpers mag staan. En ze verslindt het gewoon.'

Agudong geeft toe dat ze 'erg geïntimideerd' was toen ze in deze omgeving terecht kwam. 'Je ziet hoe hecht hij met zijn cast is en hoeveel iedereen om elkaar geeft', zegt ze. 'Je stapt zo'n familie binnen en hoopt dat je bij het weggaan hetzelfde gevoel zult hebben.'

Het helpt dat Flanagan altijd meerdere projecten tegelijk in ontwikkeling lijkt te hebben. Na *Carrie* volgen *The Exorcist: Martyr* (Sloyan is het ermee eens dat het 'een van de engste dingen is die hij heeft gemaakt' en bovendien 'visueel prachtig'), *The Mist* (zijn aanpak van *Carrie* speelde een rol in zijn beslissing om bij de verfilming van Kings huiveringwekkende korte verhaal van het boek af te wijken), Henry Cavills *Warhammer 40K*-serie (die hij omschrijft als 'een berg' van een serie) en, uiteindelijk hopelijk, *The Dark Tower*.

Het is werk waar Flanagan plezier aan beleeft. Wanneer een project door een writer's block wordt opgehouden, schakelt hij over naar een van de andere. Al lijkt vijf projecten tegelijk, inclusief *Carrie*, zijn grens te zijn. 'Ik voel me verantwoordelijk voor de Flanafam, voor mijn acteurs, mijn schrijvers en mijn crew', zegt hij. 'Er zit dus een enorme druk achter om te blijven werken wanneer de kansen zich voordoen, omdat niet alleen ik profiteer van het werk. En ik hou ervan. Ik wil zo snel mogelijk weer met deze mensen op de set staan.'

Vraag het aan een van de nieuwe gezichten en ze zijn meteen enthousiast, vooral als het volgende project ook maar enigszins lijkt op hun ervaringen op de set van *Carrie*. Thornton vertelt over Flanagan's scheetmachine. Geen app, maar een echte machine op de set die hoorbare scheetgeluiden produceert om de spanning tijdens dramatische scènes te doorbreken.

'Het was een scène in een klaslokaal', herinnert ze zich. 'We hoorden een scheet en gingen eigenlijk gewoon door, maar toen hoorden we er nog een en dachten we: "Iemand doet dit expres.'"

Agudong werd het volgende doelwit tijdens het filmen van de première, waarin Chris Sue op school ophaalt. 'Ik nam een enorme hap van een burrito en toen scheurde er iets aan de achterkant', herinnert de actrice zich. 'En toen scheurde het opnieuw toen Alison een hap nam.'

Ook de hoofdrolspeelster van de serie deed mee. Op een gegeven moment bediende Howell de knop tijdens een kus tussen Sue en haar vriendje Tommy (Joel Oulette). 'Dat was het moment waarop ik het zenuwachtigst was op de set, wat natuurlijk belachelijk is omdat het om een scheetmachine ging', geeft Howell toe. 'Mijn hart bonsde als een razende... en toen deed hij het de eerste keer letterlijk niet.'

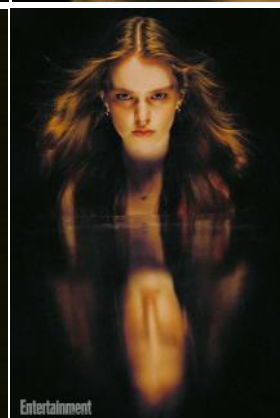
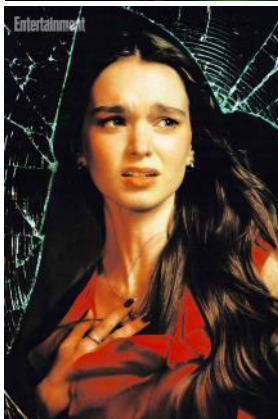
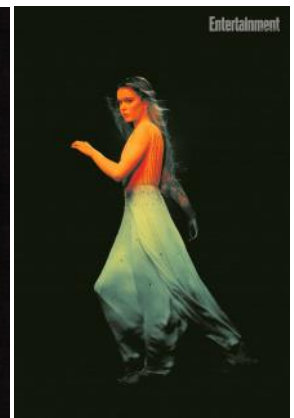
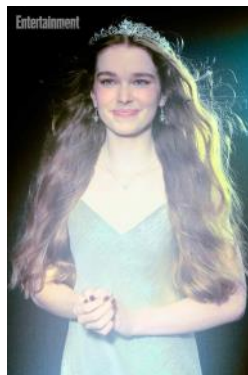
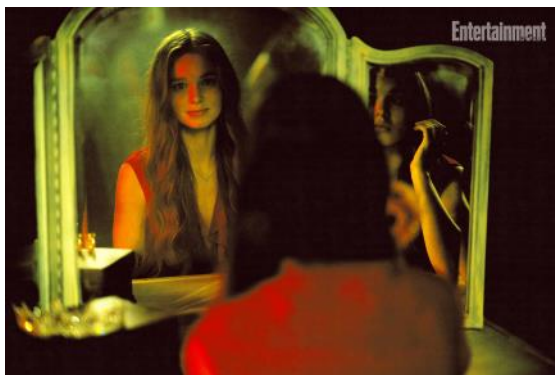
Blijkbaar draait het op de set van *Carrie* dus niet alleen om bloed en telekinetische terreur.

'Het is een horrorshow', zegt Agudong, 'maar het is een Mike Flanagan-horrorshow.'

Carrie

Summer H. Howell, exclusief gefotografeerd voor de Carrie-covershoot van Entertainment Weekly.
Foto's door Gina Gizella Manning.

The Stephen King Collectibles

Door Pitou

Een vaak gehoorde kreet binnen de Stephen King-gemeenschap: "Er is in ons land weinig animo voor de gelimiteerde Nederlandse hardcover-boeken van Stephen King"... Dit is helaas waar. Hoe anders is het in Engeland (UK) en in de Verenigde Staten (US). Zodra een uitgeverij een nieuwe titel aankondigt als zijnde Limited, is deze in no time uitverkocht. En dan hebben wij het over boeken van honderden tot duizenden Ponden/Dollars... Krankzinnig? Het maakt niet uit hoe en wat je verzamelt, als je er maar plezier aan beleeft... daarom laat ik je graag eens kennismaken met deze speciale uitgaves.

Deze maand de collectible

Later

In 2021 brengt Hard Case Crime (US) 2.500 Gift Editions uit van *Later* (*Later*). De edities hadden een bonus dustjacket, kwamen zonder slipcase en kostten \$50. Een aantal maanden later verschenen er nog eens 450 edities, maar ditmaal zonder de extra dustjacket voor de prijs van \$40.

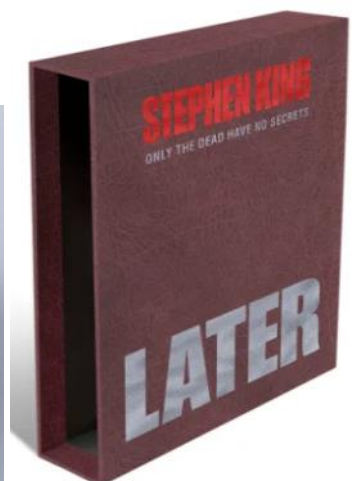
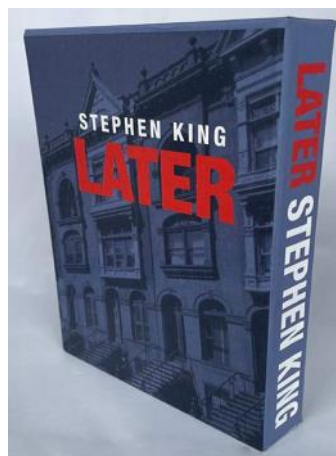
Linksboven de originele dustjacket van de Gift Edition en rechts de bonus dustjacket.

Tevens werden er 375 Signed Limited Editions uitgebracht.

Deze waren precies hetzelfde als de Gift Editions inclusief de bonus dustjacket, alleen kreeg je voor de prijs van \$120 ook de handtekening van King erbij.

Bij The Collector (US) kon je voor \$44,95 een slipcase voor je editie aanschaffen (blauw).

Bij Lividian Publications (US) kostte een case \$39 (bruin).

The Stephen King Collectibles

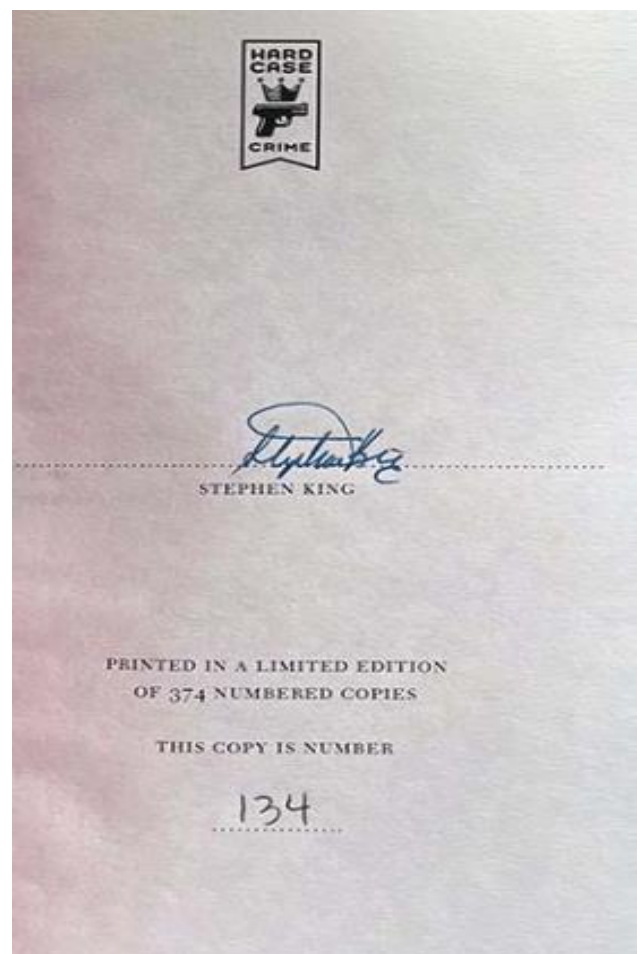

Hierboven de Signed Limited Edition met de achterkant van de slipcase van The Collector en rechts de signeerpagina.

Hieronder de Lettered Editions (26), die werden wél met een case geleverd en kostten \$300.

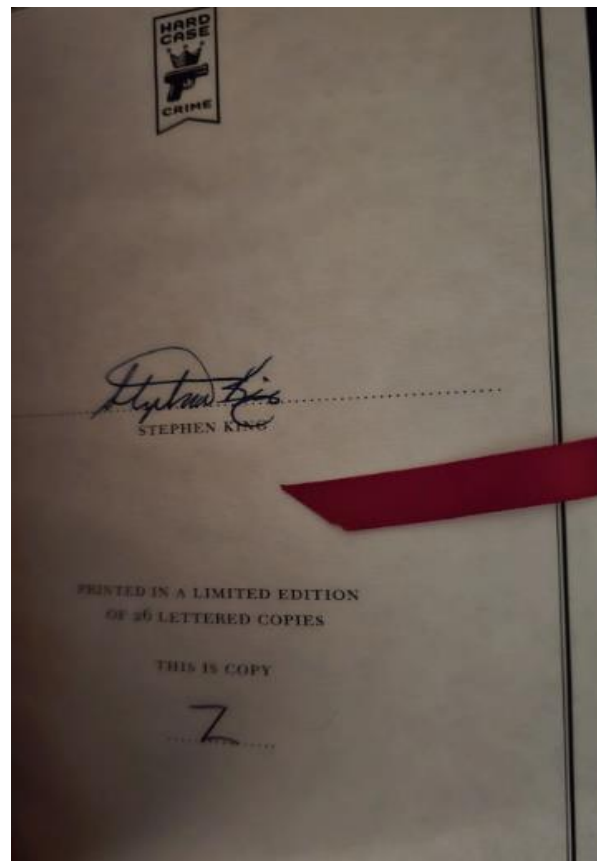
Lettered Edition

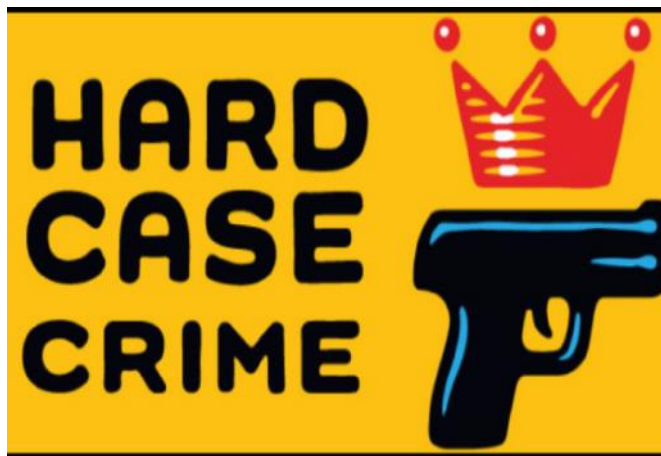
The Stephen King Collectibles

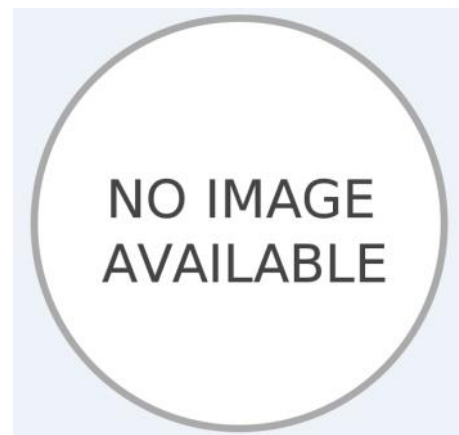
De Gift Editions zijn \$250 waard, de Signed Limited Editions rond de \$1000 en de Lettered Editions is explosief gestegen naar \$3000.

Signeerpagina Lettered Edition

Helaas bezit ik (nog) geen exemplaar van deze titel.

Terminologie:

Slipcase: Hoes waar je het boek in schuift, ter bescherming.

Dustjacket: Een stofomslag om het boek.

Trade Edition: Een regulier exemplaar.

Artist Edition: Een genummerd exemplaar dat meestal is gesigneerd door de artiesten die de illustraties verzorgen.

Signed Limited Edition: Een genummerd exemplaar, wereldwijd kleiner in oplage dan een Gift Edition, dat is gesigneerd door Stephen King en door de artiesten die de illustraties verzorgen.

Remarque: De artiest van de desbetreffende illustraties heeft een aparte unieke tekening in het boek getekend.

Stephen King over Chattanooga Choo Choo

Door Stephen King
The Paris Review, 16 september 2026
Vertaling door Laurens

Muziek om op te tijdreizen

Ik was vanaf het begin al een *bop kid*. Toen Eric Carmen, de getalenteerde leadzanger van de Raspberries, schreef: *'I'm a rocker, I'm a roller / I've been a-boogieing since I ditched the stroller'* had hij het net zo goed over mij kunnen hebben. Ik kan me mijn eerste plaat nog goed herinneren, een 78-toerenplaat. Elvis zong *'Don't Be Cruel'*. (Op de B-kant stond *'Hound Dog'*.) Later stapte ik over op singles en kocht ik voor 78 cent *'Johnny B. Goode'* van Chuck Berry. (B-kant: *'Around and Around'*.) Mijn moeder - niet bepaald racistisch, maar wel heel erg een vrouw van haar tijd - vroeg me of meneer Berry blank was. Uit angst dat mijn kostbare plaat zou worden afgepakt (ik was tien jaar oud), verzekerde ik haar dat hij dat was.

De laatste tijd ben ik echter gefascineerd geraakt door de zogenaamde bigbands op de SiriusXM-zender *40s Junction*. Ik neem aan dat je dit soort muziek, bij gebrek aan een beter woord, jazz noemt, maar het lijkt in niets op Miles Davis, Thelonious Monk of Sonny Rollins. Peter Straub, met wie ik aan drie boeken heb samengewerkt, was een echte jazzfreak, en ik deed hem het plezier ernaar te luisteren, maar van die muziek voelde ik me altijd alsof ik een lichte griep onder de leden had.

Maar bigbandmuziek is niet de jazz van Charlie 'Bird' Parker en het is ook geen rock-'n-roll. Jazz is een *custom coupé*. Rock is een opgevoerde *hotrod*. Bigbandmuziek is een weelderige Cadillac uit 1941, die op speciaal gemaakte schokdempers voortglijd voor

een zo soepel mogelijke rit. Sommige bigbandnummers - ik denk aan Benny Goodmans klassieker *'Sing, Sing, Sing'* - zijn voorlopers van de rock-'n-roll. Dit is een beetje een zijspoor, maar er zijn zwart-witfilmpjes waarop kerels en meiden in avondkleding op en neer bouncen op het ritme van *'Sing, Sing, Sing'*, alsof ze op *pogo sticks* staan. Het is hilarisch, maar ze hebben het geweldig naar hun zin, dus als het filmpje je aan het lachen maakt, heb je verloren. Toch past het Goodman-ensemble bij wat ik bedoel. Het was een orkest, geen rock-'n-rollband zoals de Beatles, de Kinks of de Who.

Waar ik het vooral over wil hebben, is de band van Glenn Miller - muzikanten in pak en stropdas die met hun heupen wiegen, hun instrumenten glanzend, hun haren glimmend, hun wangen zo glad als het kontje van een Gerber-baby, terwijl ze hun dempers tegelijk gebruiken (en ze soms als bolhoeden op hun hoofd zetten) - en de merkwaardige combinatie van verfijning en naïviteit in de teksten, gezongen door *cool cats* en *smooth kitties*.

Ik wil me in het bijzonder verdiepen in een nummer dat *'Chattanooga Choo Choo'* heet, zoals het voorkomt in de film *Sun Valley Serenade* uit 1941. De bandleider, die voor het eerst verschijnt met zijn trombone in de holte van zijn elleboog (te gek, man, te gek), is Glenn Miller, drie jaar voor zijn dood in december 1944 (zijn lichaam en het vliegtuig waarin hij zat, zijn nooit gevonden). In *Sun Valley Serenade* zijn negentien muzikanten te zien, plus de vocalisten van de Modernaires en saxofonist Gordon Lee 'Tex' Beneke.

Tex Beneke! Is dat niet de coolste naam ooit? En in *Serenade* draagt hij een pet met de klep omhoog - en hij fluit! Jazeker! Zo fijn! De muziek is zo zacht als room en drummer Maurice Purtill houdt het geheel lekker *jive*. Maar het zijn de teksten waar ik het echt over wil hebben. Er is simpelweg niets dat erop lijkt in het tijdperk van de rock-'n-roll.

Er is poëzie en er is rijmelarij. Dat laatste beschrijft perfect de meeste songteksten uit de begintijd van de rock-'n-roll, waarin *arms* onvermijdelijk rijmt op *charms* en *baby* wordt gevolgd door *don't mean maybe*. Dit staat mijlenver af van Wallace Stevens, Adrienne Rich of Edgar Allan Poe. Zelfs de teksten van verfijnde popsongschrijvers (ik denk aan Paul Simon en Bruce Springsteen) hebben de neiging om op papier doods te ogen.

Sun Valley Serenade (1941)

Stephen King over Chattanooga Choo Choo

Sun Valley Serenade (1941)

Dat geldt waarschijnlijk ook voor 'Chattanooga Choo Choo', al bevinden deze teksten zich in een grijs gebied dat noch poëzie noch rijmelarij is. Ze betoveren met rijmen die zowel hart als verstand bekoren, vooral als je gevoel voor humor hebt. Zelfs de titel van het lied is alliteratief, maar die alliteratie wordt gecombineerd met het kinderlijke woord voor 'passagierstrein'. Die combinatie is, zoals ik al zei, zowel verrijnd als naïef.

Ik probeerde op de universiteit zowel gedichten als liedjes te schrijven. Mijn doel als dichter was om iets te schrijven, al was het maar één ding, dat zo goed was als iets van William Carlos Williams of Ed Dorn. Mijn doel als songwriter was iets te schrijven dat zo goed was als Leonard Cohen. De meeste liedjes die ik schreef klonken als die van iemand anders. De paar die dat niet deden, waren pretentius en humorloos. Bij een paar gedichten lukte het me, zoals Al Kooper het noemt, 'that quantum leap to palatability' - die kwantsprong naar iets wat prettig in het gehoor ligt - en ik schrijf nog steeds verzen, maar ik weet dat het nooit echt mijn ding is geweest en ook nooit zal worden.

Want, luister goed, wat ik nooit heb weten te vangen, niet in een lied en niet in een gedicht, is ook maar iets dat in de buurt komt van het begin van 'Chattanooga Choo Choo', waar de band vaart maakt als een trein die over de rails dendert en er een achteloos - maar o zo hip - rijm wordt gemaakt met *version* en *Tennessee excursion*. *Version* bestaat uit twee lettergrepen; *excursion* uit drie, en die twee samen voelen alsof je een lichtvoetige two-step doet naar een veranda waar je in je witte flanellen broek kunt ontspannen met een *mint julep* cocktail. Het hele lied heeft dat gevoel. Het is geen nostalgie, maar tijdreizen.

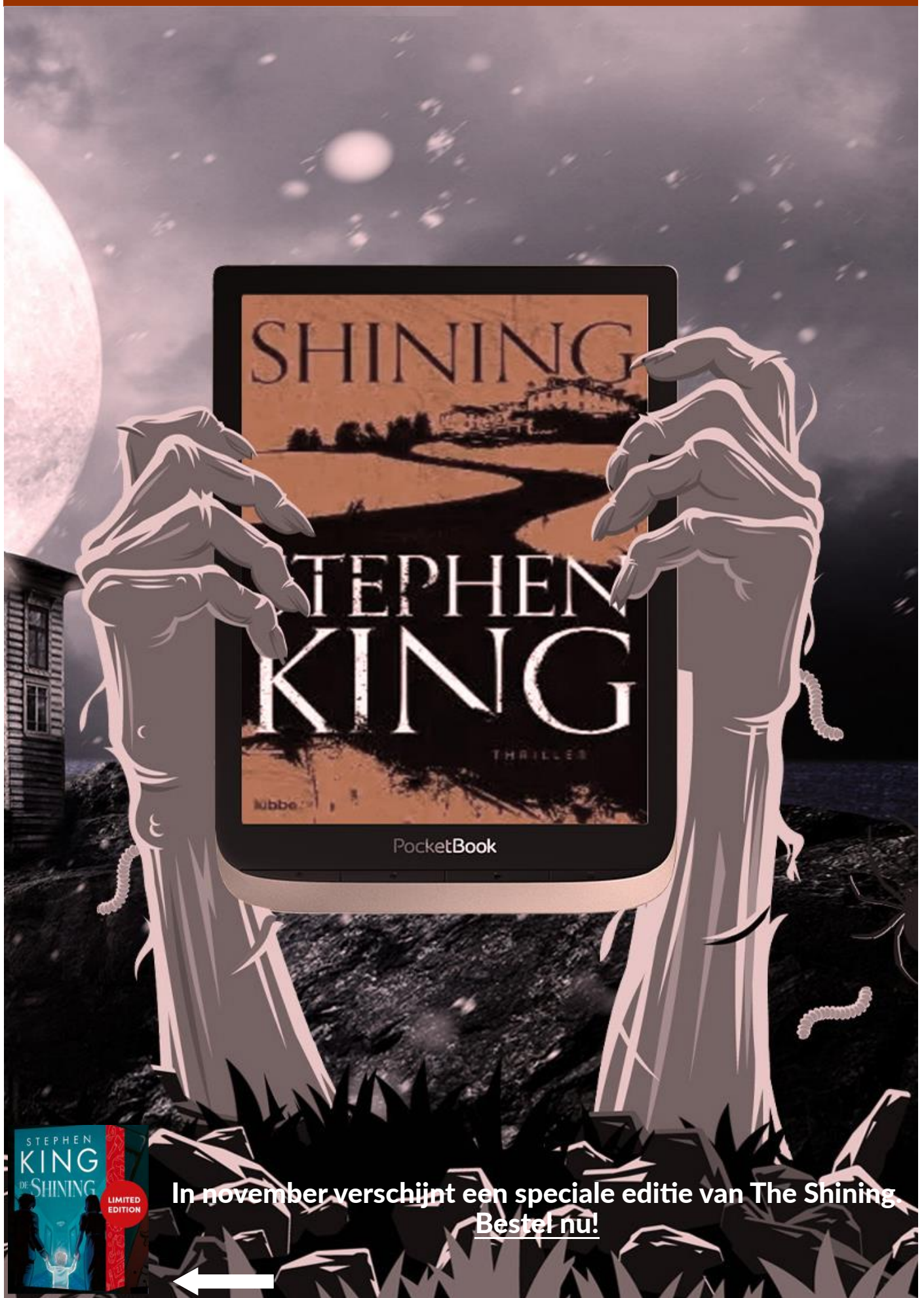
Er was nooit een spoor 29 in Pennsylvania Station; de perrons waren genummerd tot en met 21. Evenmin reed de Birmingham Special, later bekend als de Chattanooga Choo Choo, door het oosten van Virginia om vervolgens Noord-Carolina aan te doen. Maar zoals we weten bestaat er - moet er - zoiets zijn als dichterlijke vrijheid. Vergeet de geografie; niets kan op tegen het drievoudige rijm van 'Dinner in the diner, nothing could be finer / than to have your ham and eggs in Carolina.' Niet alleen klinkt het heerlijk in de oren, het is ook grammaticaal.

Veel andere nummers op '40s Junction' hebben diezelfde vlees-noch-vis-achtige, soepele, ontspannen coolheid; 'Chattanooga' is niet eens mijn favoriet. Dat zou 'Sing, Sing, Sing' zijn, met zijn vlamme klarinetriffs en die geweldige drumsolo's van Krupa. Andere nummers met die soepele Cadillac-rit zijn 'One O'Clock Jump' (Count Basie), 'Take the 'A' Train' (Duke Ellington) en het volkomen maffe maar uiteindelijk toch hippe 'Milkman, Keep Those Bottles Quiet' (Georgia Gibbs). Toch vat niets het gevoel waar ik het over heb beter samen dan 'Chattanooga Choo Choo'.

'You leave the Pennsylvania Station 'bout a quarter to four / Read a magazine and then you're in Baltimore.' Four rijmt op Baltimore - wat dacht je daarvan? Natuurlijk vertrok de Birmingham Special om 12.30 uur 's middags, maar... wat zei ik ook alweer? Dichterlijke vrijheid!

Sun Valley Serenade (1941)

In november verschijnt een speciale editie van The Shining
Bestel nu!

BOEKRECENSIE

7,0

door **Chrissy**

Titel:
Spiegelhuis

Auteur:
Nico de Braeckelee

Uitgever:
phoenixbooks.be

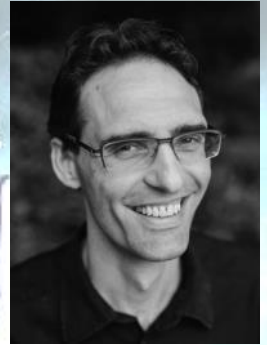
Jaar van uitgifte:
2026

Aantal pagina's:
234

Nico de Braeckelee (1974) tikkert al meer dan twintig jaar aan de weg. Hij schreef onder andere scenario's voor F.C. De Kampioenen en Studio 100 en hij werkte mee aan de populaire televisieserie Familie. Zijn Young Adult-boekenreeks Adem viel meermaals in de prijzen.

Vorig jaar recenseerde we nog zijn boek *Halloween Horror* met een dikke 9,0. Hij bracht zijn kindertijd door in Baasrode, maar woont nu in Malderen samen met zijn vrouw Cindy Peeters, zijn drie kinderen (Joren, Liese en Lina) en zijn poes Snoesje.

Hij schrijft vaak voor Young Adults en niet vaak voor volwassenen... de laatste keer was in 2010 met *Enigma van 8*. Maar nu is er een nieuwe horrorroman van zijn hand. Die mochten wij lezen én weggeven!

Spiegelhuis van Nico de Braeckelee

We maken kennis met Emily, die lijdt aan thanatofobie (angst voor de dood) en aan de angst te verdrinken. Zij probeert zo normaal mogelijk te leven, maar het gaat haar niet gemakkelijk af, want ze heeft regelmatig angst- en paniekaanvallen. Bovendien is haar moeder superbezorgd om haar en zij bemoeit haar veel te veel, vind Emily. Ze moet er lang om zeuren en over praten met haar ouders, maar ze krijgt uiteindelijk toestemming om met haar broer Laurens, Poppy (de vriendin van Laurens), buurjongen Seppe en vriendin Safia een weekendje in het huisje van haar opa te verblijven. Dat ligt aan een meertje. Het wordt mooi weer dus dat gaat gezellig worden...

Maar... dit is een horrorverhaal, dus je denkt toch niet echt dat het boek over een theebransje gaat en voortk(n)abbelt aan biscuitjes zeker he? Want als Nico ervoor gaat, dan gaat ie er voor, kan ik je vertellen...

**Wij geven 5 keer Spiegelhuis
weg in deze Kings Things! Kijk
bij de prijsvraag!**

Als ze eenmaal in het huisje zijn begint de ellende... Natuurlijk gaan ze op verkenning in de buurt en in het huisje. In de kelder zit onder een vloerkleedje een luik. Dat wil niet open, hoe hard Emily er ook aan trekt, dus de nieuwsgierigheid is gewekt. Wat zou daar onder zitten?

Je voelt gelijk al, dat is geen keldertje met oude rommel of een voorraadje wijn... het haar op je armen komt langzaam omhoog... en het luik zit zelfs nog steeds dicht...

Onder het huis wacht de angst...

De onrust bij de lezer neemt toe naarmate het verhaal vordert. De stemming verandert naar een steeds meer beklemmende sfeer en je denkt minstens dat er enge monsters onder het luik moeten zitten. En dus... Als Emily niet kan slapen ligt ze weer aan het luik te denken en dus gaat ze het nog maar eens proberen. Dan opent het luik zonder enig probleem! Een trapje naar beneden laat een lange gang zien, die uiteindelijk ook weer omhoog gaat en blijkt uit te komen in dezelfde ruimte en hetzelfde huisje van opa, alleen hangt er wat enge groene zool aan de muren...

Persoonlijk was ik 'm alleen teruggesmeerd naar opa's huisje en bibberend terug in bed gekropen om maar te hopen dat het een nachtmerrie was, maar Emily doet dat natuurlijk niet. Die gaat op verder onderzoek uit daar achter dat luik en ontdekt allerlei dingen die anders zijn dan hoe ze opa's huisje achterliet. En dat zijn geen fijne en goede dingen... het wordt steeds donkerder en kruipt langzaam onder de huid... en dan wil je weten hoe dit gaat aflopen...

De personages zijn goed uitgewerkt. Je leeft aardig mee met ze. Het verhaal leest gemakkelijk en sleept je vanzelf mee naar de volgende bladzijde. Het enige wat ik wat te gemakkelijk vond, is dat Emily zonder tegen iemand te zeggen, zonder telefoon als zaklamp (waar ze nog wel aan dacht, maar niet ging halen) die eerste keer midden in de nacht die kelder in gaat. Regel 1 in horror: open geen luiken waaronder de muren groenig licht afgeven... toch? Verder zeg ik er niets meer over, dat moet je lekker zelf gaan ontdekken!

Nico kan prachtig meeslepend schrijven, dus het voelt alsof je met haar meeloopt en je wilt tegen haar zeggen dat ze het luik met rust moet laten. Maar, blij dat ze toch ging, want het leverde wat uurtjes geweldig leesplezier op. De plot is sterk, anders dan je in eerste instantie bedenkt en mooi gevonden van de auteur!

Voor een voornamelijk Young Adult-schrijver, liegt dit niet-standaard horrorverhaal er niet om en dat zou Nico wat mij betreft dus wel wat vaker mogen doen!

BOEKRECENSIE

9-

door **Chrissy**

Oorspronkelijke titel:
The Parkwood Murders

Auteur:
Chris Chibnall

Uitgever:
Xander Uitgevers

Jaar van uitgifte:
2026

Aantal pagina's:
336

ISBN:
9789401627405

Chris Chibnall (1970) is een Britse auteur en televisiemaker.

Hij sleepte talloze prijzen (waarvan twee BAFTA's) in de wacht, onder meer voor de internationale hitserie *Broadchurch*.

De Parkwood-moorden is zijn tweede thriller. Eerder schreef hij zijn debuut: *Het witte hert*, dat ik (nog) niet heb gelezen, maar na het lezen van dit boek wel nieuwsgierig naar ben!

De Parkwood-moorden

van **Chris Chibnall**

De Parkwood-moorden is een beklemmende thriller waarin een idyllisch vakantiepark het decor vormt van een dodelijk mysterie. Achter de perfecte vakantiesfeer schuilt een web van geheimen, leugens en verborgen motieven. Een ijzersterke pageturner die je tot de laatste bladzijde in zijn greep houdt... aldus de uitgeverij op haar website... en ik ben het er bijna (!) mee eens.

Parkwood Holiday Village in Dorset is voor de meeste gasten het perfecte toevluchtsoord: midden in het bos, met een rustig meer en feilloze klantenservice. Tot er op een zomerse ochtend een lichaam wordt aangetroffen in het zwembad. Rechercheur Nicola Bridge, die zelf worstelt met zorgen om haar tienerzoon, duikt in het onderzoek met een eindeloze stroom verdachten... Er is een man die tegen zijn vrouw liegt over waar hij was in de nacht van de moord. En een kliminstructeur met recente maar onverklaarbare littekens. En die nieuwe resortmanager, altijd onberispelijk verzorgd, heeft een geheim dat haar carrière kan verwoesten. Terwijl Nicola steeds dieper graaft, ontdekt ze een netwerk van leugens en verborgen motieven. Met honderden gasten en medewerkers die elk moment kunnen vertrekken, dringt de tijd. Want ergens op het park loopt een moordenaar rond. En die kan óf ontsnappen, óf opnieuw toeslaan...

Ik werd getipt op deze schrijver (ergens op Facebook geloof ik), die ook de bedenker is van de tv-serie *Broadchurch*. En daar heb ik van gesmuld, ook mede door de geweldige cast met David Tennant en Olivia Colman. En de flaptekst sprak me wel aan, dus het stoute keyboard gepakt en de uitgever geschreven en gevraagd om een recensie-exemplaar. En gekregen!

Ik hoopte iets van de stijl van *Broadchurch* te herkennen en net zo gepakt te worden als de tv-serie heeft gedaan. Dat het toch wel in de buurt zou komen qua kwaliteit ook. En ik viel met mijn neus in de boter mag ik wel zeggen...

Het is een gewoon een goede thriller. De opzet is eigenlijk heel simpel: er wordt iemand vermoord aangetroffen in het zwembad van een vakantiepark en dus moet de politie erbij komen. Dan blijken er ook mensen in het park te zijn die te maken hebben met een onopgeloste verdwijning van een vrouw een aantal jaar geleden. Die sporen lopen dwars door het nieuwe onderzoek heen, dus politieagent Nicola Bridge moet het allebei uitzoeken, samen met partners Harry Ware en chagrijnige Mel.

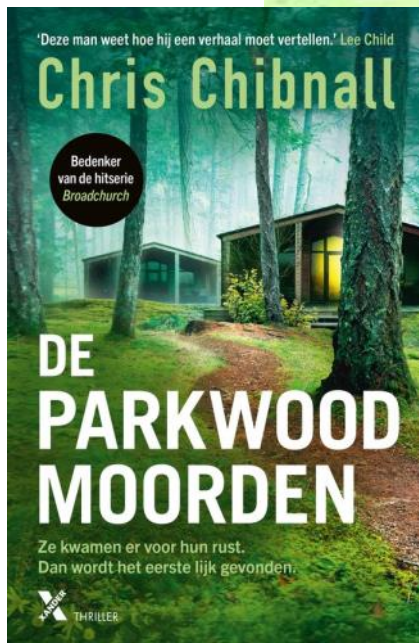
Chibnall begint met het voorstellen van het vakantiepark, en je voelt je gelijk welkom. Maar de locatie is natuurlijk een nachtmerrie, met zo'n vierhonderd gasten en een hele rij personeel. Bovendien heeft de politie maar een heel klein team beschikbaar en moet alles toch uitgezocht en voorkomen dat de moordenaar wekomt.

De schrijfstijl is echt heel prettig en je ogen vliegen over de pagina's. Er wordt (natuurlijk) steeds iets gevonden dat weer een tipje van de sluier oplicht. Daarbij wordt je ook steeds aan het nadenken gezet wat er nu voor belangrijk nieuws tevoorschijn is gekomen en hoe dat precies in het plaatje past... of toch niet.

Want er wordt ook heel veel gelogen en daardoor zit je meer op het foute spoor dan het juiste. Er zijn genoeg verdachten die een motief zouden hebben, en daarbij heeft Nicola ook nog eens te stellen met haar eigen zoon die met politie in aanraking komt. En hoe zit dat met die verdwenen vrouw? De druk wordt steeds meer opgevoerd en het wordt steeds spannender.

Ik schrijf dat ik het bijna eens ben met de uitgever... het misleiden bij het oplossen van de eerste begint al op de cover van het boek, dat spreekt over 'het eerste lijk' dat gevonden wordt. Je verwacht gelijk een massamoordenaar, maar nee hoor... En zo wordt je heel subtiel steeds op het verkeerde been gezet. En dat is toch HEERLIJK!

Er is niets dat opeens uit de lucht komt vallen en de plot is mooi gevonden en toch niet helemaal onverwacht door de kleine hints die gegeven worden. Kortom; ik was blij dat ik dit boek gelezen heb, en kan het je dus van harte aanraden!

FILMRECENSIE

6,0

Faces of Death

door Laurens

Regie:
Daniel Goldhaber

Screenplay:
Isa Mazzei & Daniel Goldhaber

Genre:
Horror

Cast:
Barbie Ferreira
Dacre Montgomery
Josie Totah
Aaron Holliday
Jermaine Fowler
Charli XCX
Kurt Yue
Isa Mazzei

Jaar:
April 2026

Productie:
Legendary Pictures,
Angry Films

Distributie:
Independent Film
Company

Speelduur:
97 minuten

Bijna vijftig jaar na het obscure en beruchte origineel krijgt *Faces of Death* een modern jasje. De nieuwe film is geen traditionele remake, maar een horrorfilm die voortborduurde op de reputatie van de schokkende documentaire-achtige film uit 1978 die destijds de grens tussen werkelijkheid en fictie opzocht.

Het verhaal is flinterdun en laat zich dan ook makkelijk vertellen. Margot Romero (Barbie Ferreira) werkt voor Kino, een populair videoplatform, waar ze dagelijks schokkende beelden moet beoordelen. Wanneer ze een reeks extreem gewelddadige video's onder ogen krijgt, begint ze te vermoeden dat het om echte moorden gaat. De beelden vertonen bovendien opvallende overeenkomsten met de film *Faces of Death* uit 1978. Margot besluit op onderzoek uit te gaan en probeert de maker van de video's te achterhalen.

De tamelijk oppervlakkig acterende cast bestaat naast Ferreira onder andere uit popster Charli XCX en Dacre Montgomery, die op zijn beurt vooral bekend is van zijn rol als Billy Hargrove in de Netflix-serie *Stranger Things*.

Van enige thematische diepgang is nauwelijks sprake. *Faces of Death* probeert weliswaar iets te zeggen over de manier waarop we tegenwoordig met geweld worden geconfronteerd. Bijvoorbeeld via de eindeloze stroom aan schokkende beelden die via sociale media wordt verspreid. Wat vroeger op een obscure videoband stond, verschijnt nu zonder veel moeite op het scherm van een telefoon. Een interessant uitgangspunt, maar de film werkt het onvoldoende uit.

Juist daar laat *Faces of Death* een kans liggen. De ideeën over sensatiezucht en de vervagende grens tussen echt en nep zijn niet nieuw, maar hadden in een scherpe horrorfilm best iets meer kunnen opleveren. In plaats daarvan kiest regisseur Daniel Goldhaber uiteindelijk voor een conventionele seriemoordenaar en bijbehorende achtervolgingen.

Spannend is de film daarom niet, bloederig des te meer. Al snel is duidelijk wie de gestoorde bad guy is. Daarmee valt een belangrijk deel van het mysterie weg en blijft voor de kijker vooral de vraag over: wordt hij uiteindelijk gepakt?

De film ziet er verzorgd uit, maar wie hoopt op een film die net zo ongemakkelijk en grensverleggend is als het origineel, komt niet aan zijn trekken.

FILMRECENSIE

7,5

Hokum

door Laurens

Regie:
Damian McCarthy

Screenplay:
Damian McCarthy

Genre:
Supernatural horror

Cast:
Adam Scott
Peter Coonan
David Wilmot
Florence Ordesch
Michael Patric
Will O'Connell
Brendan Conroy

Jaar:
Mei 2026

Productie:
Image Nation Abu
Dhabi, Team Thrives,
Spooky Pictures,
Tailored Films,
Cweature Features

Distributie:
Neon, Black Bear
Pictures

Speelduur:
107 minuten

Een heks, een afgelegen, creepy hotel, duistere folklore en een getroebleerde schrijver. Beproeft ingrediënten voor een geslaagde horrorfilm. De plot van *Hokum* is daarmee niet bijster origineel, maar dat mag de pret niet drukken.

De schrijver Ohm Bauman (Adam Scott) bezoekt een lers hotel om de as van zijn ouders uit te strooien. Daar raakt hij geobsedeerd door verhalen over een eeuwenoude heks die de bruidssuite teistert. Wanneer een van de medewerkers van het hotel plotseling verdwijnt, raakt ook een lokale zonderling bij de zaak betrokken. Verontrustende visioenen en herinneringen aan zijn eigen verleden zorgen ervoor dat Ohm steeds dieper verstrikt raakt in het mysterie. Wat begint als een verblijf in een spookachtig hotel, verandert al snel in een nachtmerrieachtige confrontatie met zowel bovennatuurlijke krachten als zijn eigen verleden.

Hokum is geschreven en geregisseerd door de Ierse filmmaker Damian McCarthy. De cast bestaat dan ook vrijwel volledig uit onbekende, voornamelijk Ierse acteurs. Op de hoofdrolspeler na dan. Dat is de Amerikaan Adam Scott, die vooral bekend is van komische rollen en niet direct wordt geassocieerd met het horrorgenre.

Hij weet het hoofdpersonage geloofwaardig neer te zetten als een depressieve, cynische, onaardige en arrogante kerel. Ohm is bepaald geen sympathiek personage. Dat maakt het aanvankelijk lastig om met hem mee te leven. Juist daardoor werkt het goed dat de film gaandeweg steeds meer van zijn verleden prijsgeeft. Achter de onaangename buitenkant blijkt een man schuil te gaan die duidelijk met zichzelf in de knoop zit.

De film is bijzonder sfeervol. Donkere beelden, spaarzame verlichting en onverklaarbare geluiden op de achtergrond zorgen voor een beklemmende en mysterieuze sfeer. De film is bij vlagen ronduit griezelig, maar er is gelukkig ook ruimte voor humor. Luchtige momenten voorkomen dat de film te zwaar op de hand wordt en passen bovendien goed bij het wat excentrieke karakter van sommige personages.

Zonder al te veel te verklappen over waar *Hokum* écht over gaat: de film is veel meer dan alleen een klassieke bovennatuurlijke horrorfilm. Onder de monsterlijke verschijningen en duistere folklore schuilt een psychologisch verhaal met behoorlijk zwaarmoedige thematiek. Onderdrukte trauma's, schuldgevoelens en jeugdherinneringen spelen een belangrijke rol. Uiteindelijk draait het verhaal vooral om de vraag of je jezelf kunt vergeven voor fouten uit je verleden.

Colofon

Handig om te weten

www.stephenking.nl

[Contact](#)

[Fanclubmerchandise en verkoop](#)

[Het StephenKingFans winkeltje](#)

[Kings Things Archief](#)

[Facebook](#)

Kings Things

Redactie:

Chrissy van der Haven, Peter R. van Veen,
Ewald Schattenberg, Jan Janssen, Cindy
den Besten, Mirjam Lichtendonk, Vicky
Smets en Laurens de Wit.

Eindredactie:

Chrissy van der Haven en Jan Janssen

De Stephen King Fanclub is oorspronkelijk opgericht in 1999. De fanclub in de huidige vorm bestaat sinds 2002. Op 21 september 2002 kwam voor het eerst de website online. Het bestuur heeft er bij de oprichting voor gekozen om met donateurs te gaan werken in plaats van met betalende leden, zoals dat vóór 2002 het geval was. Dit wil dus zeggen dat iedereen bij alle informatie kan komen.

De fanclub heeft een aantal vaste crewmembers en meerdere vrijwilligers, die er met elkaar voor zorgen dat de fans worden voorzien van al het nieuws omtrent Stephen King. Zo trekt de website maandelijks ongeveer 2.200 bezoekers en zijn we actief op Facebook.

Kings Things Magazine is slechts één van de vele extra zaken die de fanclub te bieden heeft voor Stephen King-fans. We organiseren met regelmaat een fanclubdag of een Dollarbaby Film Festival, bezoeken een boekenmarkt of zijn te gast bij een bijeenkomst van anderen. Via facebook en Kings Things kunnen we alle fans gemakkelijk op de hoogte houden van het nieuws of speciale aanbiedingen van onze sponsors. En dat allemaal gratis!

Wil je ons werk ondersteunen: een donatie kunnen we altijd gebruiken. We gebruiken het voor de verzendkosten van prijzen en software, maar ook voor merchandise, een fanclubdag en mogelijkheden om kortingen te creëren. Maar ook je bestelling in onze eigen fanclubwinkel (waar ook merchandise te koop is), en het boekwinkeltje van Stephen King Fans levert de fanclub een percentage op.

Help ons en stort een bedrag naar keuze op NL80 ABNA 0105 1552 68
t.n.v. stichting Stephen King Fanclub.